

3

POLİTİK-GÜNDEM

FAŞİZME KARŞI
MÜCADELEYE, ÖRGÜTLENMEYE!

6

RÖPORTAJ

"BİRLİK, MÜCADELE,
ZAFER!"

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

KİTLELERİ, DEVRİMİ ve PARTİYİ
ÖRGÜTLEME GÖREVLERİMİZİ
KAVRAYALIM!

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

20 ARALIK 2018 ■ YIL: 1 ■ SAYI: 25 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

www.yenidemokrasi2.net

KADIN

**Uzlaşmayacağız İsyanı
Yayacağız!**

Kuşkusuz tüm bu politikalar egemenlerin kadına yönelik bakışını ve kadın politikalarını belirleyen bir yerde duruyor. Kadını aile ile sınırlayan, iyi bir eş, anne, bakıcı" olma rolü biçen ve sermaye için ucuz, güvencesiz, esnek işgücü olmakla ve sermayeye yeni ucuz işgücü doğurup yetiştirmekle sınırlayan bir yerde durduğunu görmemizi sağlıyor.

■ s. 14-15

KAVGA OKULU

**Sınıf Mücadelesinde Örgüt ve
Kolektif Çalışmanın Önemi
Üzerine**

En genel anlamıyla, örgüt dediğimizde ilk akla gelen tanımlama; belirlenmiş amaç ve hedeflere ulaşma, bunların gerçekleştirilmesi için belirli disiplinler etrafında bir araya gelen kişi ve kurumların birliği olarak tanımlanabilir. ■ s. 16

MAKALE

**Burjuva Engelleri Devrimci Sanat
Köprüleriyle Geçebiliriz!**

Burjuva ideolojisinin hakim olduğu sanat alanları tam bir ona münasip bataklık olup, oradan beslenen sanatçıların, onları finanse edenleri memnun etmek haricinde halka karşı bir sorumlulukları yoktur. ■ s. 21

"HALKIM BEN PARMAKLA SAYILMAYAN..."

Yeni Demokrasi'den...

Bir Yılı Geride Bırakırken...

Gazetemiz Yeni Demokrasi'nin yeniden yayın hayatına başladığı 3 Ocak 2018'den bugüne bir yılı geride bırakıyoruz. Bu bir yıl bizler için herhangi bir yıl değildi. Sağ tasfiyeciliğin özellikle yayın alanında yarattığı ideolojik-siyasi tahribat ve burjuva yasalılığına dayanarak gerçekleştirdiği gasbın ardından; kolektifin, MLM'nin ve Kaypakmaya çizgisinin sesi olacak şekilde yayın faaliyetimizin 'kaldığı yerden' devam ettirilmesi gerekiyordu. Sağ tasfiyeci grup burjuva yasalılığına dayanan gasp çizgisini ihbarcılıkla taçlandırmış, dost düşmana gerçek niteliğine dair temel nitelikte veri sunmuştu. Yeni Demokrasi olarak devrimci ilkelerden ödün vermeden, bu tasfiyeci saldırıyı ve söz konusu karşı devrimci pratiği ortaya koyarak, sabır ve ısrarla yolumuza devam ettik. İçinde bulunulan dönem sağ tasfiyeciliğin ve reformizmin gelişme gösterdiği; proleter ideolojiye, devrimci mücadeleye ve iktidar bilincine saldırıların yoğunlaştığı; kitlelerin, başta seçim dönemleri olmak üzere düzen içi hayallerin kuşatmasında tutulduğu bir dönemdi. Dönemin bu özellikleri gazetemizin ve tüm araçlarıyla birlikte yayın faaliyetimizin içeriğinin ve rolünün şekillenmesinde de belirleyici oldu. Bu genel özelliklere paralel olarak, basın ve gazetecilik alanında kendini gösteren burjuva anlayışlara karşı Yeni Demokrasi olarak devrimci ve örgütlü basın faaliyetlerine ivme kazandırmak en önemli hedeflerimizden biriydi.

Gazetemiz bir yıl önceki ilk sayısı ile beraber, kolektifin sesi olmayı yeniden tesis etme yanında her türden MLM dışı çizgi ve görüşe karşı da aktif ideolojik mücadele yürütme hedefiyle yola çıktı. Ve bu noktada kolektif bir çabayla önemli bir mesafe kaydedildiğini söyleyebiliriz. Yakalanan düzeyi kuşkusuz yeterli görmüyor ve daha ileriye taşımamız gerektiğini biliyo-

ruz. Bugün halen içerik, yazım ve teknik gibi konularda önemli yetmezliklerimiz olduğunun bilincindeyiz. Bu yetmezliklerin bir kısmı nesnel ve fiziki birtakım koşulların etkisiyle ortaya çıkmış olsa da koşulların etkisini en aza indirecek şekilde daha bilinçli ve daha disiplinli bir çalışma görevi önümüzde durmaktadır.

Gazetemiz Yeni Demokrasi'nin bir yıl önceki ilk sayısından itibaren okur kitlesinin yoğun ilgisi, coşkusu ve sahiplenmesiyle yol aldığını belirtmeliyiz. Sadece basılı alanda değil özellikle internet alanında bu ilgi ve sahiplenme kendini göstermiş, gazetemizin ve taşıdığı her türlü bilginin daha geniş kesimlerle buluşmasına önayak olmuştur. Gazetemizin hazırlanmasından dağıtımına kadar olan tüm aşamalarda kolektif bir emek ve çaba söz konusudur. Bu anlamda ileriye doğru atılan her adım kolektiftir ve onun ürünüdür. Bu noktada hapishanelerde bulunan yoldaşlarımızın ve okurlarımızın tüm engelleme ve sınırlamalara karşın bize sundukları katkıya özel bir vurgu yapmak yerinde olacaktır. Tutsak yoldaşlarımızın gazetemize ve yayınlarımıza dair ortaya koyduğu görüş ve değerlendirmeler bizlere ışık tutmaya devam etmektedir.

Gazete ve yayın çalışmalarımızın gelişimi, tüm yetmezliklere karşın belli periyot ve planlamalar dahilinde bir irade ve disiplini şart koşuyordu. Birtakım aksaklıklar dışında bu iradenin yaşam bulduğunu belirtebiliriz. Diğer yandan daha ilk sayımızda yayın çıkarmayı amaçlaştıran bir politikamız olmadığını belirtmiş ve şöyle demiştik: "Esas olan işçi sınıfı ve ezilen kesimleri doğru temelde bilinçlendirme ve örgütleme görevini yerine getiren bir yayın politikasıdır. Bu başarıldığı oranda kitlelerin gerçek sorunlarını görme, bu sorunlara doğru politikayla temas etme ve genel çağrılarının ötesin-

de somut çağrılarda bulunabilme şansına sahip olabiliriz." Bu görev halen geçerliliğini korumakta ve ciddi bir ihtiyaç olarak orta yerde durmaktadır. Dönemin ihtiyaçlarına uygun olarak ideolojik-politik bağlamda gazetemizin önemli bir rol üstlendiğinden ve bunun örgütleyici bir potansiyeli bulunduğundan bahsedebiliriz. Ancak gazetemizin sınıf mücadelesinin somut alan ve koşullarından yeterince beslenebildiğini ve bu anlamda örgütleyici niteliğinin yeterince açığa çıktığını söyleyemeyiz. Bu gerçeklik ancak tüm yoldaşlarımızın ve okurlarımızın kolektif emeği ve çabasıyla giderilebilecektir. Gazetemizin içerik olarak sınıf mücadelesinin canlı koşullarından ve alanlarından beslenmesi ve yine gazetemizin işçi sınıfı ve ezilen kitlelere taşınması sorunu önümüzdeki dönemde daha fazla tartışmamız ve yoğunlaşmamız gereken konulardan birini oluşturmaktadır.

Gazetemiz Yeni Demokrasi bir yılını geride bırakırken 2019'la başlayacak olan yeni yayın yılında daha nitelikli ve gelişkin bir yayın çalışmasını önüne hedef koymaktadır. Bu hedefin gerçekleşmesi en başta gazetemizin ve yayın çalışmalarımızın kolektif niteliğinin artırılmasından geçmektedir. Diğer her türlü çabanın üzerinde yükseleceği ve anlam kazanacağı ana halka burasıdır. Yeni Demokrasi olarak en başta belirttiğimiz gibi: "Her okur ve dağıtımçı aynı zamanda gazetemizin yazarı, üretici ve bilgi kaynağıdır. Her okur ve dağıtımçı öneri ve değerlendirmeleriyle gazetemizin gelişimini sağlayan doğal editörlerdir. Bunlar kolektif bir yayının olmazsa olmazlarıdır. Yayının kolektif üretimi başarılmasında kendini tekrar eden bir çalışmaya bürünmesi ve temel amaçlarından uzaklaşması kaçınılmazdır. Bu durumda yayın faaliyetinin zenginleşerek kendini yeniden üretmesi mümkün olmayacaktır." Bugün karşılaştığımız birtakım güçlüklerin, biri

belli sınırlara hapseden ve rutinleşme eğilimi gösteren hatalı tutumların giderilmesinin yolu, gazetemize hayat kazandıran kolektif emek ve bilinçten geçmektedir. Yayın faaliyetimizin daha gelişkin bir biçimde yeniden üretiminin gerçekleştirilebilmesi yine kolektif bir emek ve çaba gerektirmektedir.

Bir yılı geride bırakırken yetersizliklerimizin ve söz konusu 'kolektif' ihtiyacın daha somut bir biçimde ve her yönüyle tanımlanması, daha nitelikli ve daha yaygın bir yayın faaliyeti için zorunludur. **Bu amaca uygun olarak gazetemiz ve yayınlarımıza dair kolektif bir tartışma ve değerlendirmenin yapılması yerinde olacaktır. Tüm okurlarımızdan ve yoldaşlarımızdan beklentimiz içerikten biçime ve teknikten dağıtıma kadar gazetemize ve yayın çalışmalarımıza dair her türlü görüş, değerlendirme ve önerilerini bizlere iletmeleridir. Bu amaçla belli alanlarda ortak tartışma ortamları yaratmayı hedefliyoruz. Ancak bununla yetinilmeyip özellikle yazılı temelde görüş, değerlendirme ve önerilerin gazetemize iletilmesini önemsiyoruz.** Yayın çalışmalarımızı şekillendirirken okurlarımızdan gelecek toplu ya da bireysel her bir değerlendirme temel referans kaynaklarımızdır. Gazetemizin işçi sınıfı ve kitlelerle buluşabilmesi; onlardan beslenebilmesi ve onların ihtiyaçlarına yanıt olabilmesi için her bir alanda okurlarımızın sunacağı görüş ve değerlendirmeler önemlidir. Yeni yayın yılında daha nitelikli ve daha yaygın bir yayın faaliyeti için kolektif tartışmayı ve kolektif iradeyi açığa çıkaralım. Gazetemiz Yeni Demokrasi'yi ve yayınlarımızı sahiplenelim, halkla buluşturalım...

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

POLİTİK-GÜNDEM

FAŞİZME KARŞI

MÜCADELEYE, ÖRGÜTLENMEYE!

Meydanlarda “kimseyi sokağa çıkartamayacaksınız” diye adeta yırtınarak bağırarak Tayyip Erdoğan, hiç böyle bir derdi olmayan kişiyi hedefliyor. Ezber cümlesine yine meydanlarda şunu ekliyor: “15 Temmuz gecesinde tankların arasından kaçıp Bakırköy Belediyesine gitmiş olabilirsin ama bu defa kaçmaya fırsat bile bulamazsın, onu bil” diyor. Bu sözlerin muhatabı Kemal Kılıçdaroğlu. Kuşkusuz bu sözler havaya söylenmiş sözler değil. Zamlar, yeni vergi uygulamaları, işsizlik ve ekonomik nedenlerle Fransa’da başlayan “sarı yelekli” eylemi bağlamında Tayyip Erdoğan’ın depresen “sokak” korkusunu Kemal Kılıçdaroğlu üzerinden politize etme ve saldırıya dönüştürme biçimi olarak karşımıza çıkıyor. Bu söylemlere birde “Fırat’ın Doğusuna yöneleceğiz” diyerek Rojava’da işgalin yeni halkalarla genişletileceğine yönelik tehditler eklenip, dört başı mamur bir şovenizm-gericilik içeren bir seçim kampanyası AKP-Tayyip kliği tarafından başlatılmış oldu.

Gezi anıştırması yaparak, “sarı yelekleri” kendi kendine hezeyan yapan ve bir süredir “aman ha” diyerek tehditler savuran AKP-Tayyip kliği, Kılıçdaroğlu’na dahi sokakları yasaklamayı salık veren politik söylemlerle eli yükseltiyor. Kuşkusuz sokağa dayalı muhalefetin değil egemen sınıf klikleri arasındaki mücadelede muhalefet kliğın temsilcisi olan Kılıçdaroğlu’na yönelik bu mesaj bir noktada manasız. Sokakta yeri olmayan bu faşist kliğın temsilcisine “sokağa çıkarsan sonun ölüm olur” tehdidi, halk muhalefetine yönelik göz dağının çapını ve boyutunu gösterme biçimidir. Bu aynı zamanda tırmanan ekonomik kriz ve seçimlerin yarattığı politik iklimin Tayyip Erdoğan tarafından kendisi ve CHP ekseninde odaklanan bir mücadele şekline bürünmesine yönelik yönetim biçimidir. Bu eksene oturmuş mücadele aynı zamanda sistemin garantisini ve Tayyip Erdoğan’ın en mahir şekilde yürüttüğü mücadeledir. Zira kitlelerin, CHP eksenine yönlendirilecek ve bir seçim vesilesiyle oraya kilitlenecek muhalefet ruhu kutuplaşmış kitlelerin daha kolay yönetilmesini sağlayacağı gibi, daha önemli olan Şovenizm kampanyasını etkin kılma olanağı yaratacaktır. Zira bu seçim vesilesiyle bir kez daha faşist kliklerin kimin daha iyi faşist ve

Türk şovenisti olduğuna yönelik yarı söz konusu olacaktır.

Tayyip Erdoğan ve kliğinin özellikle Fransa’da “sarı yelekli” takıntısına (ya da korkusuna) kısaca değinmekte fayda var. Döviz kurunda Ağustos ayı boyunca yaşanan hareketlilik ve emperyalist asalakların tatlı vurgunları ile durulan ve denge bulan süreç sanki ekonomik kriz koşullarının kaldırıldığı algısına dönüştürülmeye çalışılmıştır. Oysa Kasım ayı verileri var olan ekonomik krizin derinle-

şerek devam ettiğini göstermektedir. İşsizlik oranındaki resmi artış, sanayi üretimindeki daralma, bütçe açığındaki rekor artışların durdurulmaması tepetaklak gidişin göstergeleri. Ki Merkez Bankası hemen önce faiz artışlarını sabit tutma kararıyla ilgili açıklamasında yüksek enflasyona dayalı bir ekonomik sorun, durgunluk yani kriz içinde olduğunu açık bir şekilde kabul etmişti. Bu ortamda seçime giden egemen sınıflar arasında bir yandan keskin bir mücadele söz konusu olacakken diğer yandan toplumsal patlamalara gebe olan koşullarda kitleleri rıza ve şiddet yolu dahil her türlü faşist yol ve yöntemle kontrol etme kaygısına itmektedir. Bu bağlamda Tayyip Erdoğan ve şürekâsının sarı yelekli korkusu ve bu bağlamda CHP’ye odaklanmış bir şekilde kitlelere verdiği mesajlar kendini en ileri düzeyde anlatma biçimi olarak görülmelidir. Bunun yan ürünü ise seçimler vesilesiyle faşist klikler arasındaki mücadele de güç devşirme ya da pekiştirme olmaktadır.

Seçim bu bağlamda Gezi korkusu, sokağa ve meydanlara çıkılması durumunda ölüm ve imha tehdidi, muhalefetin ancak seçimler vesilesiyle kendisini ifade edebileceği başka türlü muhalefet biçimine ve yöntemine müsaade edilmeyeceği yönlü faşist saldırıyla, ideolojik kuşatmayla, kor-

ku iklimini tırmandırmayla start almıştır.

BİR SEÇİM VE BİR ŞOVENİZM KAMPANYASI DAHA

Türk hakim sınıfları için bugün en önemli korku Kürt meselesidir. Özelde ise Rojava. Rojava’daki her gelişme Türk hakim sınıfları için hayati derecede önemli olmaktadır. Çünkü Kürtlerin dört parça Kürdistan’da ulusal hak kazanımlarında en ileri temsil eden bir özelliği söz konu-

sudur. Buradaki her Kürt kazanımı TC’nin bölünme ve parçalanma korkusunu, Kürt halkının ulusal mücadelede daha enerjik bir ivme kazanması anlamına gelmektedir. Bu bağlamda var olan dengeler içinde Rojava’da Kürt ulusal kazanımlarını boğmak, emperyalistlerin ezen uluslar lehindeki konumlanışını bu boğma hareketinde silaha çevirme hesabı yapmaktadır. Bu bağlamda Rusya ve ABD icazeti ile Afrin’i işgal etmiştir. Şimdi Kobane ve Cizire kantonlarını hedef haline getirmiştir. Bir süredir devam eden tehditler Minbiç’te ABD ile ortak devriye ve bu alanda elde ettiği tavizlere dayanarak işgal tehdidinde dönüşmüştür. Son günlerde sınıra işgal hazırlıkları yapacak askeri ve lojistik bir sevkiyat yaparken, Tayyip Erdoğan ağzından birkaç gün içinde işgalin başlayacağı ilan edilmiştir. Ancak bu alanın Afrin kadar kolay izin alınacak bir bölge olmadığı açıktır. Burada emperyalist güçlerin gözettiği dengeler ve hesaplar hiç kuşkusuz Afrin’e benzememektedir.

Faşist diktatörlüğün Rojava’da işgal için belirttiği birkaç gün bir türlü gelmemektedir. Çünkü henüz ABD’den beklediği işareti almamıştır. Türk devleti emperyalist güçlerin sınırlarını sonuna kadar zorlayıp direnç gördüğünde çark etmekte hiç geri durmamıştır. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu

tamda Rojava’ya yönelik tehditler havada uçuşurken Baas rejimi ile çalışabileceklerine dair söylemler geliştirmiştir. Ancak Rojava için belirlenen birkaç gün hızla tükenirken Çavuşoğlu da Esad söyleminde çark etmiştir. “Çalışabiliriz” söylemi “demokratik bir seçim olur ve Esad kazanırsa çalışmaya hazır olmalıyız” şeklinde bir şarta bağlanmıştır. Bu Türk egemenlerinin aynı anda iki ipten birden oynamaya çalışan beceriksiz cambaz görüntüsü bir kez daha kendini göstermiştir. Faşist diktatörlüğün Rojava’ya yönelik tehditlerinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak bu işgal hevesine karşı mücadeleci güçlerin sert ve kesin bir duruş göstermesi zorunludur. Ancak bu işgal söyleminin aynı zamanda bir Şovenizm kampanyasına dönüştüğü, Kürt düşmanlığını daha fazla ve güçlü şekilde köküklemeye yönelik yeni bir adım olduğu açıktır. Buna karşı Kürt ulusunun dört parçada özgürce Ayrılma hakkı olduğu, buna yönelik her saldırıya ilhak ve işgale karşı mücadele içinde olunması gerektiği ezen Türk ulusundan halk kesimine ısrarla kararlılıkla anlatılmalıdır. Özelde Faşist diktatörlüğün şovenizm kampanyasına karşı “Kürt Ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı” daha cüretli, atak ve yaygın bir propagandayla savunulmalıdır. Seçim süresi boyunca gerici Kürt düşmanı yönelim ve özel kampanyaya karşı Kürt ulusunun temel hakları ve özgürlüğü aktif propaganda edilmeli, özellikle ileri kitlelerin şovenizmin etkisinden kurtarmaya yönelik etkin çalışmalar ve net kesin, kararlı bir duruş sergilenmelidir. Bu seçim süreci yine Kürt düşmanlığını odak noktası yapacak kampanyalarla örgütlenecektir.

Bulduğumuz koşullar hali hazırda durulmayan bir politik krizin büyüyen gelen bir ekonomik krizle çakıştığı koşullardır. Bu bağlamda faşizmin topyekün saldırısına karşı daha direngen ve kesin çizgileri belirlenmiş net politik yönelim ve tavizsiz bir çizgiyle süreci karşılamak elzemdir. Reformist çözümlerle arasına kesin çizgi çekmiş, devrimci çizginin halk için gerçek sonuçlar üreteceğini kavrayan bir yaklaşımla mücadelenin olduğu her cephede süreci karşılamak asli görevimiz olmalıdır.

Erzurum H Tipi Hapishanesi'nde Tutsaklar Baskılara Karşı Açlık Grevine Başladı

HABER MERKEZİ- Erzurum'da yapılan ev baskınlarında gözaltına alındıktan sonra tutuklanan Aydemir Oran'ın 12 gündür tek kişilik hücrede tutulduğu öğrenildi.

Oran'ın ailesi, kimi günler hücrede yemek dahi verilmediğini ve baskıların olduğunu dile getirdi.

Erzurum merkezde yapılan ev baskınlarında gözaltına alınarak 7 Aralık tarihinde tutuklanan Sinan Durmaz ve Diyarbakır'da bir hafta önce tutuklanarak Erzurum'a getirilen Fahrettin Taş adlı kişinin de tek kişilik hücrelere konulduğu öğrenildi.

Hücrede kötü muameleye ve baskılara maruz kalan tutuklular için koşullardaki siyasi tutukluların 7 Aralık Cuma gününden itibaren açlık grevine girdiklerini öğrenildi.

Hasta Tutsak Mehmet Yamaç'ın Tedavisi Engelleniyor

HABER MERKEZİ- Kayseri Bünyan 2 No'lu T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutulan KOAH, zona ve vertigo hastası, 22 yıllık tutsak Mehmet Yamaç'ın hastalıklarına bir yenisi daha eklendi. Safra kesesinden rahatsızlık yaşamaya başlayan Yamaç, ring aracı ile hastaneye götürülmeyi reddettiği için tedavisi yapılmıyor.

Yamaç'ın ağabeyi Kemal Yamaç, "Kardeşim şu an safra kesesi sorunu nedeniyle yediğini kusuyor. Cezaevi yönetimi ring aracı ile hastaneye götürmek istiyor. O da bunu kabul etmediği için kardeşim tedavi edilmiyor. Biz bir ambulansla hastaneye götürülüp tedavi edilmesini istiyoruz" dedi.

Maoist Parti ve Örgütlerden "Dünyadaki Halk Savaşlarıyla Dayanışma Deklarasyonu"

HABER MERKEZİ- Dünyanın farklı ülkelerinde mücadele yürüten Maoist parti ve örgütlenmeler "Dünyadaki Halk Savaşlarıyla Dayanışma Deklarasyonu" başlıklı bir deklarasyon yayımladı. Deklarasyonun tamamı şu şekilde;

"Kendi ülkelerinde proleter dünya devriminin hizmetinde Yeni Demokratik Devrim'i gerçekleştirmek için Halk Savaşı yürüten dünyadaki komünist partilerine, önderlikleri altındaki örgüt, birlik ve kitlelerine 3. toplantıya katılan parti ve örgütler olarak en içten komünist selamlarımızı gönderiyoruz.

Peru, Hindistan, Türkiye ve Filipinler'deki halk savaşlarında emperyalizmi yerküreden silmek için, cesaretle savaşın merkezine atılan

yoldaşlarımız, savaşma iradesi göstermekte ve bedelini kızıl kanlarıyla ödemektedir. Sarsılmaz bir kararlılıkla sınıf savaşımının en gelişmiş biçimi olan Halk Savaşı'yla, Yeni Demokratik Devrim'e ulaşmak ve kesintisiz olarak sosyalist devrime ilerlemek ve kültür devrimleri altında komünizme yürümek enternasyonal proletarya ve dünya halkları için parıldayan aydınlık yolun göstergesidir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in uluslar arası proletarya altında yeni örgüt ve partilerin gelişimi ile cisimleşmesi ve proleter dünya devriminin yeni dalgası olarak kendini ifade etmesinde Halk Savaşı sürdüren Komünist Partileri öncü rolü görmektedir. Özellikle ezilen ülkeler proleter dünya devriminin fırtına merkezleri-

dir. Bu Halk Savaşlarından birinin zaferle taçlanması terazinin ucunu daha fazla devrimin lehine çevirecek, devrim ile karşı devrim arasındaki dengenin devrim lehine gelişimi için dünya ölçeğinde büyük bir yankı uyandıracaktır.

Her eylem, yeni iktidarı için atılan her adım ve gericiliğe vurulmuş her darbe bizleri umutlandırmaktadır. Düşen her yoldaşımız emperyalizmin çöküşünü hızlandırmak için kararlı ve uzlaşmış biçiminde mücadeleye etmeyi ve en güçlü şekilde çalışma gereksinimidir. Halk Savaşlarının kazanıma ulaşması için ve her ülkede Halk Savaşı'nın ilerlemesi için gerekli olan her yöntem ve biçimde desteğimizi sunmayı ve çabalarımızı bir kat daha artırarak sürdürmeliyiz.

Yaşasın Dünyadaki Halk Savaşları!

Maoist Komünist Parti-Fransa

Tijen Folket-Komünist Birlik-Norveç

Maoist Komünist Partisi'nin Kuruluştan İçin Komiteler Birliği-Avusturya

Kızıl Bayrak Komitesi-Almanya

Peru Halk Hareketi (Yeniden Örgütlenme Komitesi)

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist

Kızıl Bayrak Kolektifi-Finlandiya"

Kadıköy'de Maraş Katliamı eylemi: Unutmadık, unutturmayacağız!

İSTANBUL- Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSKAD) İstanbul Şubesi 1978 Maraş Katliamı'nı 40. yılında anmak üzere dün (16 Aralık) Kadıköy Süreyya Operası önünde basın açıklaması düzenledi. Polis, kitleyi abluka altına alarak PSAKD İstanbul Şubeleri'nin yürüyüş yapmasını engelledi.

Geçmişten günümüze yaşanan tüm katliamlara dikkat çekilen basın açıklamasında resmi sayılara göre 111 kişinin katledildiği, binin üzerinde

kişinin yaralandığı, 552 ev ve 289 işyerinin yakılarak tahrip edildiği ifade edildi.

"Maraş Katliamı geride kalsa da sorumluların ya hiç yargılanmadığı ya da göstermelik yargılamalarla beraat ettiği söylenerek şöyle devam edildi:

Katliamın bir numaralı faileri devlet tarafından ödüllendirildi, Meclis'e milletvekili olarak girdi, itibar sahibi yapıldı. Gerçek sorumlular hiçbir zaman açığa çıkarılmadı, yargılanmadı. Bunlar yapılmadığı içindir ki katliam saldırıları yaşanmaya devam etti."

Türkiye'nin, geçmişindeki bu utancı temizlemek zorunda olduğu belirtilen açıklamada "Unutmak ihanettir" denildi:

"Bugün aynı zamanda 19-22 Aralık Cezaevi Katliamı'nı kınamak için de

toplanmış bulunuyoruz" denilen açıklamada 'Hayata Dönüş Operasyonu'nda yaşananlar da anlatıldı.

Açıklamada katliamların hesabının sorulması için mücadeleye devam edileceği ifade edildi. Açıklama şöyle sona erdi:

"İnancından, kültüründen dolayı yüz yıllardır katliamlara uğratılan bir halk olarak bizler, katliamların hesabının sorulması ve bundan sonraki katliamların durması için mücadele etmeye devam edeceğiz. Ayrımcılığa, inkara, istismara, savaşlara, sömürüye itiraz ediyoruz. Ağıtlara sinmiş acıları, türkülere teslim olmuş gözyaşlarını umuda dönüşen zılgıtlarımızla biz Kürtçe, Türkçe, Zazaca, Ermenice barış ve kardeşlik türküsü söylemeye devam edeceğiz."

DERİTEKS CPS AUTOMOTİVE TEKSTİL ÖNÜNDE TOPLU İŞTEN ÇIKARMALARI PROTESTO ETTİ

İSTANBUL- Türk-İş'e bağlı Deriteks Sendikası, örgütlü olduğu CPS Automotive Tekstil'de toplu sözleşme imzalamalarından 8 ay sonra yeni siparişlerin alınmayacağı gerekçesiyle işçilerin toplu şekilde çıkartılacağını belirten patronlara fabrika önünde tepki gösterdi. Deriteks Sendikası ve üyeleri yapılan açıklamada toplu çıkışların derhal sonlandırılmasını istedi.

Sendika tarafından yapılan açıklamada süreç şöyle aktarıldı:

"Üyelerimizle birlikte daha önce 15 Mart'ta yine buraya gelmiştik. O dönem toplu sözleşme aşamasında işçilerin anayasal bir hakkı olan sendikal haklara saygı duyulması CPS işverenine çağrısında bulunmuş ve sendikanın işyerine gelmesiyle birlikte üretimi kaydırmakla tehdit ettiği işyeri olan SF Trade işyeri için Serbest Bölge önüne gelmiş burada sesimizi yükseltmiştik."

CPS işverenlerinden birinin toplu sözleşme müzakereleri devam ederken üretimi İzmir'deki SF Trade firmasına kaydırma amacını gizlemediğini ve greve karşı önlem aldıklarını beyan ettiğini aktaran Deriteks Sendikası açıklamaya şöyle devam etti:

"SF Trade firması sendikamızın 2015 yılında örgütlenme çalışmalarında üyelerinin işten atıldığı ve yine burada direniş yaptığımız bir işyeridir. O dönemki adıyla SF Leather ve şimdiki adıyla SF Trade sendikal haklar konusunda kötü bir üne sahip olduğu kamuoyunun bilgisindedir. Geçmişte SF Leather şirketinde 15 üyemiz işten çıkarılmış, serbest bölge önünde uzun bir direniş yaşanmış ve tüm dünyada SF Leather işçilerine dayanışma göstermiş, uluslararası kampanya düzen-

lenmiştir."

"Şimdi CPS işverenin ise sendikadan kurtulmak için SF Trade firmasıyla bir ortaklığa gittiği bilinmektedir" diyen sendika, "CPS Automotive Tekstil en büyük müşterisi Volkswagen'in Türkiye'de tedarikçilerinden biridir ve Volkswagen grubu arabaları için koruyucu kılıf üretmektedir. CPS işvereni sendikayı engellemek için her türlü yolu denemiş, üyelerimizi işten çıkarmış, sendikamızın toplu sözleşme yetkisine itiraz etmiş,

işkolu itirazında bulunmuş, hukuksal boşluklardan istifade ederek uzun bir yargılama süreciyle işçilerin toplu sözleşme hakkını engellemiştir" dedi.

"SENDİKA VE TOPLU SÖZLEŞME HAKKINA SAYGI DUYMAYA ÇAĞIRIYORUZ"

TİS imzalanmasından sonra CPS işverenin siparişleri parça parça kaydırmaya devam ettiğini ve kaydırılan siparişler nedeniyle firmada çalışan sayısının 300'den 200'e düşürüldüğünü eklenen açıklamada, sendika şu çağrıyla yaptı:

"TİS imzalanmasından sonra CPS işvereni siparişleri parça parça kaydırmaya devam etmiş ve kaydırılan siparişler nedeniyle firmada çalışan sayısı 300'den 200'e düşürmüştür. Ancak işveren geçtiğimiz hafta 31 Ocak

2019'dan itibaren yeni siparişlerin olmayacak olması nedeniyle tüm işçilerin işten çıkarılacağını bildirmiştir. Toplusözleşmenin imzalanmasından 8 ay sonra toplu çıkış yapılacağını bildirilmesi kesinlikle kabul edilemezdir. İşverene bir kez daha buradan sendika ve toplu sözleşme hakkına saygı duymaya çağırıyoruz."

"Burada asıl müşteri Volkswagen de CPS'deki temel hak ihlallerinden aynı derecede sorumludur" denilen açıklamada Volkswagen'e şu çağrı yapıldı:

"Ancak Volkswagen ucuz ve sendikasız bir işgücü için CPS işverenine destek çıkmış ve üretimin kaydırılmasına onay vermiştir. Volkswagen'i kendi etik kurallarına ve işçilerin toplu sözleşme haklarına saygı duymaya çağırıyoruz. CPS

Automotive Tekstil'de işçilerin iş güvencesi sağlanana ve toplu çıkışlar durdurulana kadar mücadele edeceğiz."

Sendika taleplerini bir kez daha tekrarlayarak şu şekilde sıraladı:

CPS işvereni toplu çıkışları derhal durdurmalıdır.

Tüm işçilerin işçilik alacakları garanti altına alınmalıdır.

Volkswagen toplu çıkışlara karşı harekete geçmelidir.

Talepleri karşılanana kadar CPS işçilerinin mücadelesini her platformdan dile getireceklerini belirten Deriteks Sendikası, "Ana müşterilerinize ulaştırmaya ve uluslararası kamuoyuna taşıyacak bir kampanya başlatacağımızın duyurusunu yapıyoruz" dedi.

YDG okurlarından direnişteki izban işçilerine ziyaret

İZMİR- %50 TCDD, %50 İzban kuruluşuna bağlı olarak çalışan İzban işçileri Alsancak ve Çiğli istasyonlarında nöbet tutarak 10 Aralık'ta başlattıkları grevi sürdürüyor.

6 aylık bir görüşmeye çalışma süresi sonrasında greve başlayan İzban işçileri 6 ay boyunca TCDD'nin ne de İzban'ın görüşmeye yanaşmaması sonucu greve çıktıklarını ifade ettiler. 10 Aralık'ta direnişe başlayan İzban işçilerine Yeni Demokrat Gençlik (YDG) okurları tarafından dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. İşçilerin direnişinin destekleyicisi olduklarını belirten YDG okurları, gerçekleştirilen sohbetlerde dayanışmanın önemine vurgu yaptılar.

6 ay boyunca TCDD tarafından İzban'a, İzban tarafından TCDD'ye gönderilen taleplerini artık görüşme yoluyla değil grevle kabul ettireceklerini ifade eden işçiler basında yayımlanan 2500-2800 maaş miktarının da doğru olmadığını 1900-2200 aralığında maaş aldıklarını ve bu miktarla geçinemediklerini ifade ettiler.

İzban trenlerinin şu anda TCDD'den emekli 5 makinist tarafından Çiğli ve havaalanı seferleri yapmakta olduğunu söyleyen İzban işçileri bunun grevi kırmak için yapılan bir oyun olduğunu ifade ettiler. Bu yollarla grevden vazgeçmeyeceklerini söyleyen işçiler talepleri kabul edilene kadar grevi sonlandırmayacaklarını ifade ettiler.

Çemaş Döküm'de işçiler kazandı TİS imzalandı

HABER MERKEZİ- Kırşehir Çemaş Döküm Fabrikası'nda toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamadığı için grev kararı alınmıştı. Birleşik Metal-İş Sendikası ve işçilerin kararlı duruşu sonucu greve gidilmeden kazanım sağlanarak Toplu İş Sözleşmesi (TİS) imzalandı.

Kırşehir Çemaş Döküm Fabrikası'nda toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 3 Ocak 2019 tarihinde grev uygulama

ma kararı alınmıştı.

Kırşehir'de kurulu Çemaş Döküm Fabrikası patronu ile DİSK/Birleşik Metal İşçileri Sendikası arasında süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca, sendika grev kararını asmıştı. Bugün imzalanan TİS ile birlikte ücretler ilk altı ay için %24 arttırıldı. Sosyal haklarda da yıllık %32 artış sağlandı.

"BİRLİK, MÜCADELE, ZAFER!"

Deriteks İstanbul Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Arslan ile işçi sınıfına dönük saldırılar, sendikal mücadelenin güncel durumu ve asgari ücret görüşmeleri üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- *OHAL ile birlikte işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük saldırılar, grev ertelemeler, fiili asker-polis saldırıları artarken, işçi sınıfının da lokal eylemlilikleri hız kazanıyor. Bu gelinen süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? İşçi sınıfı açısından nasıl bir süreç yaşandı?*

V. ARSLAN- Öncelikle bu tip duyarlı gazetecilik örneği göstererek zaten sesi cılız çıkan sınıf sendikalarının sesi olduğunuz için teşekkürü bir borç biliyorum. İşçi arkadaşlarım adına bizler nezdinde milyonlarca işçinin sesi olmak gerçekten önemli diye düşünüyorum.

Sorunuza gelince aslında bu konuda bir dokun bin ah işit durumu var ve çok da geniş bir konu. Mümkün olduğunca öz olarak değerlendirmeye çalışayım. Aslında benim kendimce bir tespitim var: OHAL'in fiili yüzü gizli OHAL olarak Türkiye'de 7 Haziran 2015 seçimlerinin sonuçları ile birlikte siyasal atmosfer değişmeye başladığını düşünüyorum, otoriterleşme sürecinde bir dönüm noktası yaşandı, arka arkaya yaşanan saldırılarla, artan baskılarla süreç giderek baskıcı bir tırmanışa doğru ilerledi. 15 Temmuz 2016 darbe teşebbüsünün ardından da bu baskı ortamı resmi yönleri ile inşasına girilen bir OHAL dönemi yaşanmaya başladı.

Sürecin tam tabiri; Uluslararası Yatırımcılar Derneği'nin düzenlediği toplantıda kürsüye çıkan Erdoğan, sermaye temsilcilerinin karşısına geçince açık açık konuştu ve dedi ki "OHAL'i iş dünyası için kullanıyoruz. Grev tehdidi olan yere OHAL'den istifade izin vermiyoruz." Aslında bu OHAL ile ilgili gerçeği çok net olarak ifade ediyor. Yani emekçilere karşı kullanılan bir OHAL sopası var. Şimdi kalktı gibi görünüyor ama adı yok kendi tıkr tıkr işliyor. Tabi biraz açmakta ve somutlamakta fayda var.

2 yıl süren OHAL sürecinde sermaye ve temsilcilerinin işçi-emekçilere ve kazanılmış haklara dönük saldırıları tavan yapmış durumda, aslında işçi-emekçiler dışında toplumun tüm kesmine dönük saldırılar tavan yapmış durumda. Demokratik haklardan,

basın-ifade özgürlüğüne, yargı sisteminden, hak arama mücadelesindeki itirazlara varıncaya kadar bir tırpanlama mevcut.

OHAL kamuda yüzbinlerce işçinin ihracı, akademisyenlere gösterilen baskı, kurulan komisyonların göstermelik çalışması, şüpheli ölümler ve intiharlar. Aslında bunlar kategorik açıdan biz sendikaların gündemi dışındaymış gibi dursa da tam tersi bir durum mevcut her alanda emek üreten sendikalı sendikasız birçok yaşamı birçok işçi-emekçi halkımızı bazen direkt bazen de dolaylı olarak etkiliyor ve bu haliyle aslında her gelişme bir şekilde işçi-emekçilerin gündeminde, bizi etkiler durumdadır.

Daha özeldir direkt biz sendikalarla ilgili OHAL ile birlikte saldırıya uğradığımız alan **GREV YASAKLARI**. OHAL döneminde 7 grev yasaklandı. Grevi yasaklanan işçi sayısı ise 154 bin 767 olarak hesaplandı. OHAL döneminde birçok grev, sendikal faaliyet ve işçi eylemi yasaklandı. ASİL ÇELİK, EMİS, AK-BANK, ŞİŞECAM, MEFAR, MESS, SODA SANAYİ (ŞİŞECAM) işçilerinin grevleri yasaklandı. Avcılar Belediyesi taşeron temizlik işçilerinin direnişi başladıktan sonra OHAL ilan edildi orda direniş zabıtalara, belediye yetkililerine, OHAL gerekçe gösterilerek hemen kaldırılmaya çalışıldı fakat işçilerin ve örgütlü oldukları Belediye-İş 2 Nolu Şube'nin kararlı duruşu

sonucu direniş devam etti. Tabi saldırılar bu kadarla da kalmadı. Başta her fırsatta araya sokuşturulan kıdem tazminatı gaspı "kıdem tazminatının fona devri" gündemleştirildi. BES aktifleştirilerek işçilerin emeklerinden tasarruf edilmeye çalışıldı, varlık fonu meselesi, zorunlu arabuluculuk, özelleştirmelerdeki hızlı saldırılar, iş cinayetlerindeki artış, kiralık işçi büroları, taşeron kadro yalanı ile taşeron sisteminin devlet eliyle yasa dışılaşması OHAL ve sonrası onu bütünleyen saldırılar şekline dönüştü. Başka bir dert ise OHAL Kanunu, valilere baskı ve yayım faaliyetlerinin kısıtlamanın yanı sıra; gösteri ve toplantı yürüyüşlerini engelleme, sendikal faaliyetleri sınırlayabilme,

olduğu kadar aza indirmek için tekteler. Arkalarında hükümetiyle, devletiyle, kanunlarıyla, polisi, jandarmasıyla, mahkemeleriyle, koca bir düzen var! Patronların düzenlerinden güç alarak kendilerini güçlü hissetmesi, aslında normal, anormal olan tüm bunlara maruz kalan işçi-emekçilerin tüm bunlara rağmen örgütsüz ve dağınık oluşu. Saldırıların berraklığı kadar ortak örgütlü duruşun da ihtiyaç olduğu berrak. Çünkü bu düzen her gün milyonlarca işçinin çalışması, çabası sayesinde işliyor, yaşamaya devam ediyor, hem de onları yaşatanlara uyguladıkları baskı-sömürü aracıyla.

YENİ DEMOKRASİ- *Yaşanan bu saldırılara karşı sendikaların tavrını nasıl yorumluyorsunuz?*

V. ARSLAN- Sendikasız, sigortasız, güvencesiz, kuralsız, 12-14 saat boyunca sefalet ücretleriyle çalışmanın bu denli yaygın hale geldiği bir dönemde sermaye ve onun temsilcilerinin daha da fazlasını isteme pervasızlığına şaşmamak gerekiyor. Sendikal örgütlülük düzeyi bugün yok denilebilecek seviyelere inmiştir. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın yayınladığı bir istatistikte yanlış olmasın tam hatırlamıyorum ama komik ve sürrealist bir sendikalılık oranı vermişti. İşçi sınıfının yüzde 50'ye yakın bir kısmı sendikalıydı diyordu! Oysa memur sıfatıyla çalışan işçileri bir tarafa bıraktığımızda, bugün sendika aidatı ödeyen ve toplu sözleşme kapsamında bulunan işçi sayısı topu topu 850 bin civarındadır ve günden güne düşen bu sayı, sendikalaşma oranının gerçekte yüzde 6 civarında olduğu anlamına gelmektedir. Dahası, kimi sendikaların yaptığı araştırmalara göre, özel sektörde sendikalılık oranı son on beş yıl içerisinde yüzde 8 civarından yüzde 3'e düşmüş durumdadır.

Bakanlık açıkça sahte rakamlar yayınıyor ve sendikal bürokrasi bu yalanlar karşısında sesini çıkarmıyor. Daha da öteye geçerek bu yalanlara ortak oluyor. Peki neden? Çünkü gerçek rakamlar açıklanırsa, mevcut yasalara göre, bugün neredeyse hiçbir sendikanın yüzde 10 barajını aşmasının mümkün olmadığı ve dolayısıyla toplu sözleşme yapma hakkının bulunmadığı gerçeği ortaya çıkacaktır. Bir başka deyişle, mevki ve ayrıcalıklarına sınıksız sarılan sendika ağaları, ikbal kapılarına kilit vurmamak için bugüne dek hükümetlerle

Yani biz işçi-emekçiler açısından anlaşılması gereken olgu şu; patronlar organize çalışıyor: Ücret artışı, hakları, yukarıdan aşağıya mümkün

danışıklı bir dövüş, birbirinin ayıbını örtme politikası gütmüşlerdir. İşçi ücretlerinden otomatikman kesilen üye aidatlarıyla oluşan milyonlarca liralık fonların faiz ve rant gelirleri sendika ağalarının hizmetinde olduğu sürece, onların işçi sınıfının geniş kesimlerini örgütlemek gibi "riskli ve masraflı" bir gayretin içine girmelerine ne hacet! Yalanlara ve egemen sınıfın icazetine dayanan bir sendikacılık anlayışından işçi sınıfına bir hayır gelmeyeceği apaçık değil mi? Böylesi bir anlayıştan sendikal yasaları değiştirmeye ve sınıfın kitlesini örgütlemeye dönük enerjik bir seferberlik beklemek ham hayal olurdu.

Hal böyle olunca mevcut konfederasyonlarda bu arada hepsini de katarak söylüyorum (DİSK adından mütevellit kendisini bunun dışında tutmasın) biraz önce söylediklerim paralelinde ortaya çıkacak hatırı sayılır bir işçi hareketi çıkmayacağı kendi içinin doğallığındadır. Söylemeden geçmek haksızlık olur ki her konfederasyonda bazı genel merkez ve şube düzeyinde iyi niyetli her şeye rağmen doğru bir çizgi tuturmaya çalışan diğerlerine göre daha samimi işçiden yana bir şeyler yapmak için uğraşan sendikalar var ama bu kaideyi bozmuyor maalesef. Oysa ortada yıkılacak koskoca bir kaide var. İşin ciddiyetini göstermek için bir örnekle noktalayayım bu soruyu HAK-İŞ konfederasyonu Başkanı Sayın Mahmut ASLAN kıdem tazminatının fona devri formülü ile gasp edilmesine "Kıdem Tazminatı'nın fona devrine sıcak bakıyoruz" gibi trajikomik bir açıklama yapıyor.

YENİ DEMOKRASİ- Yaşanan ekonomik krizle birlikte zaten açıklık sınırının altında olan asgari ücret, her geçen gün erimeye devam ediyor. Asgari ücret görüşmeleri başladı biliyorsunuz, yaşanan ekonomik krizle beraber düşünürsek, bu görüşmelerden işçi sınıfı lehine bir şey çıkacağına düşünüyor musunuz?

V. ARSLAN- Aslında bu görüşmelerden hiçbir dönem işçi sınıfının istediği bir sonuç çıkmadı, çıkmaz da.

Asgari ücret ülkemizde, "Asgari Ücret Komisyonu"nda sahnelenen bir "oyun" olarak cereyan etmektedir. Komisyonun, yıllardır oynadığı bu oyunun sonucunda asgari ücret, daha önce izleyen herkesin tahmin ettiği gibi, bu yıl da patronların ve Hükümetin ittifakı ile belirlenecek. Arkasına işçilerin gücünü almayan Türk-İş'in Asgari Ücret Komisyonu'na verdiği üyeler ise bu oyuna "meşruiyet" sağlamanın ötesinde bir etkiye sahip olmadılar. Bu yıl küçük bir farkla oyuna dahil edilen bir asgari ücretlinin görüşmelere katılması oldu.

Elbette burada belirtmek gerekir ki; asgari ücretin dört kişilik bir işçi ailesinin değil sadece "Çalışan kişinin asgari ücreti" olarak belirlenmesi bir çelişkidir. Türkiye'de iş asgari ücretin belirlenmesine gelince asgari ücret, bir kişinin "asgari geçim masrafı" olarak tarif edilmektedir. Birden o işçinin bakmakla yükümlü olduğu aile çocuklar görmezden gelinir. 3 çocuk ister o da yetmez 5 çocuk ister ama iş bunların yaşamları için sorumluluk almaya geldiği zaman mesele teke düşer. Rakamlara bakacak olursak asgari ücretin nasıl olması gerektiğini net olarak görürüz. Yoksulluğu bile hedef koyamayan bir asgari ücretin belirlenmesine nasıl bakılırsa öyle bakıyoruz. Çok net olarak görülüyor ki asgari ücret yaşama maliyetini karşılamaktan uzak...

Bu gerçekler ışığında bir rakam tartışmaktan çok asgari ücret tartışmasının işçinin gerçek talebini yansıtacak güç olmayı hedeflemek gereklidir. Elbette ki burada asıl sorun; sendikaların tıpkı diğer meselelerde olduğu gibi asgari ücret mücadelesinde, işçilerin gücünü ortaya koymak yerine patronları ve hükümet temsilcilerini tartışarak ikna etmeyi esas almış olmasıdır.

Bu yüzden de asgari ücret az mı çok mu tartışmasını belki hükümetin ve patronların emek düşmanı politikalarını teşhir etmek için bugün de tartışabiliriz. Ama asıl olarak, örneğin 2019 ve sonraki yıllar için asgari ücreti işçilerin isteklerine yakın bir düzeyde nasıl elde ederiz tartışmasını yapmak durumundayız: Bugün olanlardan, oynanan oyundan gerekli dersleri çıkararak, "en büyük toplu sözleşme" olan asgari ücret tespitini, gerçek bir toplu sözleşme olarak ele alıp masaya işçilerin gücünü koyacak biçimde mücadeleye çekmek olmalıdır.

YENİ DEMOKRASİ- Sizin de bileşeni olduğunuz bir platform kuruldu? Bu platform neyin ihtiyacı olarak doğdu ve neleri hedefliyor?

V. ARSLAN- Aslında önceki sorunların içinde belirttiğimiz işçi-emekçilerin yaşadığı tüm sendikaları ilgilendiren temel bazı sorunlarımız var. Bunların başında iş cinayetleri, asgari ücretin insanca yaşamaktan uzak oluşu, kıdem tazminatının fona devri ile gasp planı, kiralık kölelik büroları, taşeron çalışma sistemi, zorunlu arbuluculuk, sendikal örgütlenmenin önündeki engeller; başta ülke barajı, krizle birlikte eriyen ücretler, işten çıkarmalar, insana yakışır çalışma koşullarından yoksunluk vb. gibi listeyi uzatabiliriz. Bu saydığımız sorunların kaynağı bugün mücadele ettiğimiz sermaye ve patronlar düzeninin bir sonucu. Ve bu saldırılar son hızla

devam ediyor. Patronlar daha örgütlü daha derli toplu, daha planlı saldırıları yapıyorken emek tarafının özellikle de biz işçi sendikalarının gücü çok parçalı ve dağınık. Aslında bu girişimde bulununan sendikalarımız bu saydığımız temel ve önmlü sorunlara karşı bir mücadele yürütüyor. Bu meselelere yaklaşımda da gözle görülür bir anlayış ortaklığı var, farklılıklar var ama işçilerin çıkarlarını savunmak, kazanılmış haklara karşı saldırıları püskürtmek için de bir ortaklık bir dert var. İşte aslında aynı yöne giden, ortalama aynı bakış açısına sahip, emeğin sorunlarını kendine dert edinen sendikalarımızla bu çalışmayı başlattık. Bir de emeğin başkenti İstanbul da bu birlikteliğin olmaması gerçekten bir kayıp olduğunu düşünüyoruz. Daha önceleri başka isim adı altına benzer çalışmalar olmuştu iyi de şeyler yapıldı bizler de burada neden olmasın dedik. Hatta bunu oluşturmak görevimiz gereği olduğunu olağanüstü bir çalışma olmadığını da biliyoruz. İzmir, Gebze, Bilecik'te benzer çalışmalar var olumlu çalışmalar da yapıyorlar. İstanbul ayağı da da bir çalışma başlattık. Şu an 3 farklı konfederasyondan 11 sendikamız var daha da büyütme hedefimiz.

İleri için de ortak mücadele kültürü adına bir değer oluşturmak istiyoruz. Bizi ayrı tutan sebepler bizi birlikte hareket etmemizi sağlayacak nedenlerden daha güçlü değil. Amacımız kalıcı uzun soluklu şubeler platformu oluşturmak. Biliyorsunuz İstanbul bu ve benzeri kimi çalışmalarda örnek oluşturacak bir emek kenti. Büyümek ve kalıcılığa şimdi ki hedeflerimizden ve tabii ki emeğe dönük saldırılara karşı da ortak mücadele hattını örebilmek.

YENİ DEMOKRASİ- Son olarak önümüzdeki süreçte işçi sınıfını, emekçileri neler bekliyor, neler hedefliyorsunuz, nasıl bir sendika?

V. ARSLAN- Sermaye ve onun temsilcileri işçi sınıfında biriken direnme dinamiklerini, sendikalaşma yönelimini saldırıyla ezmeye çalışıyor, uzun süredir devam eden direnişler karşısındaki çözümsüzlük tutumu da bunun bir yansımasıdır. Krizin etkileri giderek ağırlaşacağı, işsizlik-yoksulluk ve yoksunlaşmanın daha da artacağı çok açık. İlerleyen günlerde işten çıkarmalar, kazanılmış haklara saldırılar da belirgin bir şekilde artacağı maalesef ki görülüyor. Yani işçi-emekçileri bir öncekinden daha kötü günler bekliyor. İşçi sınıfının biriktirdiği patlama dinamiklerine karşı saldırganlık da gemi aziya almış durumda. Bunun en güncel örneği ise 3. Havalimanı işçi direnişinde açığa çıkan bu dinamiklere karşı sermaye

yenin yani patronların ve devletinin politikasını nasıl seyrettiğidir. Sorunu çözmek değil sorunu dile getiren işçilere saldırmak, daha fazla saldırmak ve sınıfın bütününe gözdağı vermeyi hedefleyen mesajların da çoğalacağını görmek için âlim olmaya da gerek yok. Ardından sendikalaştıkları için baskıya uğrayan ve en son yedi arkadaşları işten atılınca servislere binmeyerek fabrikada bekleyen-iş durduran TARIŞ işçilerinin kitlesel bir şekilde gözaltına alınması mesajın ve sürecin açık göstergesidir. Nerede bir sendikalaşma çabası varsa orada anında işçilerin tepesine çöken sermaye bu tutumunu siyasi baskı aracı olarak hükümetler üzerinden pratiğe taşımalarının diğer örneği de geçmiş direnişler hakkında açılan yargılama davalarıdır. Bu yaklaşım sendikalaştıkları için işten atılan ya da çeşitli biçimlerde baskı gören, ücret sorunu yaşayan işçilerin devam eden direnişleri karşısındaki katı çözümsüzlük tavrına da yansıyor. Şu anda aylardır devam eden direnişlerin hemen hepsinin ortak özelliği sendikalaşma karşısındaki düşmanlık sonucu yaşanmaları. Süren direnişlerde ortak olan talepler işçi sınıfının talepleridir. Direnişlerin başlamasında sendikal faaliyet nedeniyle işten atmalar, baskıların devam etmesi, işçi ve sendika düşmanlığı başta gelmektedir.

Buradan sorunuzun son kısmına geçmek istiyorum nasıl bir sendika sorusunun cevabı aslında çok açık. Lafı dolandırmaya, süslemeye, eğip bükmeye, yeni kavramlar, yeni yöntemler çıkmış gibi davranmaya gerek yok. Dün bugün ve yarın da savunacağımız temel anlayış sınıf sendikacılığıdır. Dönem sadece araçların kullanılabilir biçimini, ifade tarzını, literatürünüzü de bir değişikliğe zorlayabilir. Bunlar olağan şeylerdir. Ama asıl olan sınıf sendikacılığı, işçinin gerçek yaşamını önemseyen, dertlerine kalıcı ve yaşama uygun çözümler bulup değer katan, işçiyi sadece sendika üyesi olarak tutmayıp iyi bir sendikacı olduğu kadar iyi bir işçi kimliği kazanmış ve başkasına da kazandıran sendikal anlayış olmalıdır. İşçisini yaşamın her alanda söz sahibi olmasını gerektiğini savunan. Siyasetten, kültüre, yönetimden, üretmeye kendi kimliği için kendi geleceğini kurmak için mücadele eden bir işçi bilinci yaratan sendika anlayışına sahip çıkılmalıdır. Ekonomik sıkıntılara sıkışmamış, meseleyi TİS'den ibaret görmeyen gerçekten işçinin okulu olabilecek sendika diyoruz.

Sözümü sendikamız Deriteks ile özdeşleşmiş bir sloganla bitirmek istiyorum;

Birlik Mücadele Zafer, Zafer, Zafer!

“İŞ BARIŞI” NEDİR? KİM İLE BARIŞ?

Patronlar ile barış demek, işçi sınıfını köleleştiren koşulları yok saymak aslında patronların çıkarını savunmaktır. Gücü elinde bulunduran egemen sınıfın barışa ihtiyacı yoktur. Bahsedilen barış işçi sınıfının aldatılmasından, reformist emellere alet edilmesinden başka bir şey değildir.

Kapitalist sistem işçi ve patron arasındaki çelişkilerin ve sınıf farklılıklarının üzerini örtmek için bir dizi tanımlamalar getirmiştir. İşçiler ve patronların arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını silikleştirmek için getirilen tanımlamalardan biri “iş barışı” üzerinedir. Burjuva hukukta “iş barışını bozmak” gerekçe gösterilerek birçok dava açılmaktadır. Bu barış kimle barıştır? Neye hizmet etmektedir? Bunları anlayabilmek için öncelikle Türkiye’de daha öncesinde ve günümüzde yürürlükte olan yasaları ve işçi haklarını incelemek yerinde olacaktır.

1963-1980 yılları arasında büyüyen sınıf mücadelesi ve devrimci dalga egemenlerin işçi sınıfına vermek zorunda kaldığı tavizler olarak yasalara da yansyordu. Yine bu yıllar arasında yürürlükte olan 275 sayılı yasa da hak grevi işçi ve patron arasındaki uyuşmazlıkların giderilmesi için getirilen bir “çözüm”dü. Hak grevi toplu sözleşmedeki hükümlerin uygulanmaması durumunda yapılan greve denilmekteydi. Bunun yanı sıra işçilerin hak arayış çerçevesi bu döneme göre daha genişti. Farklı fabrikalardaki işçilerin birbirine destek vermek amacıyla girdikleri dayanışma grevi de vardı. Bu grevlerin yanı sıra genel grev, siyasi amaçlı grev de bulunuyordu. 1982 AFC’sinin anayasası ile birlikte tüm bu grevler yasaklanmıştı.

AFC anayasasıyla 1983 yılında yürürlüğe giren 2822 Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu’nda da yasaklar açıkça devam etmektedir. Yazılı olarak belirtilmese de zorunlu olarak “mutlak barış” hakim kılınmak istenmiştir. 2822 sayılı kanunu “demokratikleştirme” adına 2012 yılında yürürlüğe giren 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu da AFC anayasasından farklı değildir. İşçilere tanınan grev hakkı yalnızca toplu sözleşme görüşmele-

rinde uyuşmazlık yaşandığı durumdadır. Bu da bir dizi yasal düzenlemeye bağlı kılınmıştır. Tabii alınan grev kararının yasaklanıp yasaklanmaması da yine egemenlerin elindedir. AKP hükümeti döneminde yasaklanmış 15 grevi düşünürsek bu kanunun da yalnızca yazıdan ibaret olduğunu ortaya koyabiliriz.

ÇSGB, söz konusu kanunla ilgili “2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu tek çatıda toplanarak özgürlüğü ve çalışma barışını esas alan yeni bir kanun yapıldı” diye belirtiyor. “Çalışma barışı” ya da “iş barışı” olarak nitelendiril-

len bu tanım “çağdaş sendikacılık” akımına sığınarak sarı sendikalar tarafından hemen kabullenilmiştir. Sendikalar bu tanımın neye hizmet ettiğini düşünmeden toplu sözleşmelerde bir “tehdit” olarak bakın “iş barışı” bozulur demektir. Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını silikleştiren, işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki kavgayı ücret artışı, çalışma saatleri vs. gibi sorunlar üzerinden ufaltarak bir barış tanımlaması yapılmakta ve sendikalar da bunu diline pelesenk ederek bu “barış”ın peşine düşmektedir.

“Çağdaş sendikacılık” anlayışıyla patronun karını savunmaya soyunan, sınıf mücadelesi yoluyla değil sınıfların uzlaşması yoluyla, sınıfların karşılıklı anlaşmaları, uyuşmaları gerektiğini ve “barış” yoluyla hakların

elde edilebileceğini öne sürüyorlar. Sözleşmelerde işçiyi değil “iş barışı”-nı esasa alarak fabrikalarda üretime zarar verilmemesini, hem patronun hem işçinin kazanması gerektiğini ortaya atıyorlar. Patronu zora sokarsak fabrika bataabilir, işçi de işsiz kalır demagogjileriyle kendi pasifist, reformist anlayışlarını meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) gibi kurumların ortaya çıkardığı yasaları, üye ülkelerin kabul etmesiyle sorunların çözüleceğini savunuyorlar. Oysa ILO gibi örgütlenmeler, sözde işçiler lehine hareket eden ancak gerçekte emperyalist sermayenin dünya işçi sınıfını kontrol altında tutma amacına hizmet eden

örgütlenmelerdir.

Faşizmin saldırılarının yoğunlaştığı, kölece çalışma koşullarının ve sefalet ücretlerinin dayatıldığı, ekonomik krizle birlikte getirilen zamlarla yoksullaşmanın giderek arttığı ve çelişkilerin derinleştiği bir süreçten geçiyoruz. “Geçinemiyoruz” denilerek birçok işçi intiharları gerçekleşmiştir. Her geçen gün artan iş cinayetleri olağanlaştırılmaya çalışılıyor. Grevde olan işçilere bir dizi keyfi yasaklamalar getirilip, saldırılıyor. İşçiler, hak arama mücadelelerinde tutuklama ve gözaltılarla karşı karşıya kalıyor. Yine kıdem tazminatına ve kazanılmış birçok hakka saldırılar gündemde. İşçilerin çelişkileri derinden hissettiği ve hak arama mücadelesinin her geçen gün zorlaştığı bu süreçte sendikaların

ya da diğer derneklerin veya kurumların “iş barışı”nı savunması demek, egemenlerin patronlarla yürüttüğü işbirliğini savunmak, bu yapılan saldırı ve politikalara ortak olmak yani artık işçi düşmanlığına soyunmak anlamına da gelir.

Patronlar ile barış demek, işçi sınıfını köleleştiren koşulları yok saymak aslında patronların çıkarını savunmaktır. Gücü elinde bulunduran egemen sınıfın barışa ihtiyacı yoktur. Bahsedilen barış işçi sınıfının aldatılmasından, reformist emellere alet edilmesinden başka bir şey değildir. “İşçiler ve tüm emekçiler aç, çıplak, bitmiş ve tükenmiş bir durumda iken saf demokrasiden, genel demokrasiden, eşitlikten ve özgürlükten söz etmek, emekçiler ve sömürülenler ile alay etmek demektir” diyor Lenin. Böylesi koşullarda aynı sözü “iş barışı” tanımlaması için de söyleyebiliriz.

Sınıf uzlaşmacılığıyla değil, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını derinleştirerek yürütülen sınıf mücadelesiyle ve bunun sonucu gerçekleşecek nihai devrimle işçi sınıfının kurtuluşu ereceğini çarpıtanlara cevabımız, işçi çalışması içinde yürüttüğümüz faaliyetlerde bu şirin gözüken uzlaşmacılarımızın maskesini düşürmek olacaktır. Lenin’in dediği gibi “Sınıfların karşılıklı ilişkisini açığa çıkarmak devrimci partinin baş görevidir.” İşçilerin içi boş barış söylemleriyle aldatılmasına karşı, işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki çelişkiyi derinleştirmeli, sınıfın öfkesini barış söylemleri altında silikleştirmemeli, sınıf mücadelesine kanalize etmeliyiz. Bu doğrultuda sınıf sendikacılığını esas alan örgütlenmeler önemli noktada durmaktadır. Onların maskesini düşürecek olan işçi sınıfı için alternatif örgütlenmeler oluşturan ve teorik-pratik duruşuyla, söylemleriyle işçi sınıfına gerçek düşmanı kavrayacak olan örgütlenmelerdir.

Bir DDSB’li

İmralı'daki Tecride Karşı Tutsaklar Açlık Grevinde

İmralı'ya konulduğu günden beri hiçbir hukuk kuralına uyulmayarak, mutlak bir tecrit içerisinde tutulan Abdullah Öcalan'dan 11 Eylül 2016 yılından bu yana haber alınamıyor. Üzerindeki tecritin kaldırılması için Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan HDP Hakkari milletvekili Leyla Güven kamuoyunun dikkatini çekmek için açlık grevine başlamıştı. Bu açlık grevinin ardından Güven'e bir çok yerden destek açıklamaları gelmiş, fiili olarak da destek açlık grevleri yapılmıştı. Gerek yurt dışında, gerek ülkedeki HDP il ve ilçe binalarında destek açlık grevleri başlatıldı. Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması için yürütülen bir kampanyaya dönüşen ve dalga dalga yayılan açlık grevi eylemlerine TC'nin kolluk kuvvetleri saldırmakta gecikmedi. HDP il ve ilçe binalarına saldırmış, açlık grevindeki bir çok insanı gözaltına almıştı. Diyarbakır'da 25, Batman'da da 28 kadın gözaltına alınmış, Van'da aralarında Barış Annelerinin de olduğu 14 kadın yerlerde sürüklenerek gözaltına alınmıştı. Urfa'da gözaltına alınan 47 kişiden 5'i ise 'örgüt propagandası yapmak' gerekçesiyle tutuklanmıştı.

Açlık grevi eylemlerine hapishanelerden de destek geldi. PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına açıklama yapan Deniz Kaya, süresiz-dönüşümlü başlattıkları açlık grevini 16 Aralık'tan itibaren süresiz-dönüşümsüz olarak devam ettireceklerini açıkladı. Grup grup birçok hapishanenin dahil olacağı açlık

grevlerine hasta tutsaklar dışında tüm PKK ve PAJK'lı tutsakların katılacağı belirtildi.

Hatırlanacağı üzere 12 Eylül 2012'de de benzer bir süreç yaşanmış, PKK ve PAJK'lı tutsaklar süresiz-dönüşümsüz açlık grevine gitmişlerdi. Kasım 2012'de de Abdullah Öcalan ile iletişim kurulabilmiş ve "açlık grevlerini derhal bitirin" mesajı getirilmişti. Kürt hareketinin yine benzer bir süreç örmek istediği; Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecritin kaldırılıp, kendisiyle diyalog kurulması-yani "çözüm süreci"ne tekrar gidilmesi-istemi tahmin etmek hiç de zor değildir. Geçtiğimiz günlerde HDP Eş Başkanı Sezai Temelli'nin de: "aramızda bir masa boyu mesafe olsun" söylemi bu istemin dillendirilmesiydi. Konjonktürel olarak TC'nin böylesi bir sürece girip-girmemesi boyutu ayrı bir yerde durmaktadır. Böylesi aldatmaca oyunlarına geçmiş dönemlerde olduğu gibi bugün de pekala girebilir. Lakin burada önemli olan ve bizleri ilgilendiren, ulusal hareketin politik yönelimi ve tercihleridir. Her türlü demokratik muhtevanın yanında olduğumuz Ulusal Hareket'in, aynı şekilde politik olarak yanlış ve yıpratıcı siyasetini dün olduğu gibi bugün de eleştirmekten geri durmayız. Biliyoruz ki bugün Kürt ulusu elde ettiği kazanımlarını vermiş oldukları mücadeleye borçlulardır. Zor hiç bir zaman bahşedilmez, "gelin masaya oturalım" diyerek elde edilmez. Zor ancak zor ile, bedeller pahasına di-

renişle/mücadele ile kazanılır. Bizler "masa" çağrısı değil, mücadele çağrısı yaparken; faşist baskıların, ablukaların, katliamların, operasyonların püskürtülmesinin yegane yolunun aktif mücadeleden geçmekte olduğunu biliyoruz.

Kürt Ulusal Hareketi'nin önderi Abdullah Öcalan'a yönelik özel savaş hukukunun işletildiği ve bu sebeple ağır tecrit altında tutulduğu bir gerçek. Keyfi bir tutumla Abdullah Öcalan'ın, avukatları ve ailesi ile görüşmemesi, uzun bir süredir kendisinden haber alınamaması kabul edilmez bir tecrit saldırısıdır. Yine hapishanelerde tutsakların can pahasına kazanmış olduğu kısmi hakların OHAL sonrası ellerinden alınmaya çalışıldığı bir dönemde, hapishanelerden gelişen eylemlilikler önemli bir yerde durmaktadır. Bizler dün olduğu gibi bugün de zulme/baskıya karşı direnme hakkının kullanılmasından yanayız. Leyla Güven ile başlayıp birçok hapishaneye yayılan açlık grevlerinin bujuva basında pek yer bulamayacağı bir gerçektir. Duyarlılığı daha geniş kitlelere ulaştırmanın ve bu direnişi dışarıya da taşımanın görevi hepimizdir. Başta Abdullah Öcalan olmak üzere tüm devrimci-yurtsever tutsakların maruz kaldığı ve bir insanlık suçu olan tecride karşı dikkat çekmek için atılan adımlar anlamlıdır/değerlidir. Tutsakların başlatmış olduğu açlık grevlerini sahiplenme çağrısı yaparken, onların direnişlerini/mücadelelerini selamlıyoruz.

TDİ: "Tutsakların talepleri derhal karşılansın!"

HABER MERKEZİ- Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi (TDİ) İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde yaptığı basın toplantısında, direnişteki tutsakların taleplerinin derhal kabul edilmesini istedi.

İlk söz alan Gülseren Yoleri, konuşmasında geçen yıl hapishanelerden İHD İstanbul Şubesi'ne yapılan başvuru sayısının 118 iken bu yıl 382'ye çıktığını belirterek, "Neredeyse 3 katı bir artıştan söz ediyoruz. Ve üstüne üstlük bu yıl birçok hapishanede bize iletilmesi istenilen mektupların önlendiğine dair şikayetler aldık, alıyoruz. Bu demektir ki sorun çok daha büyük" dedi. Basın metnini TDİ sözcüsü Uğur Karadaş okudu. Hapishanelerin adı farklı olsa da saldırının aynı olduğunu belirten Karadaş, saldırılara karşı tek yolun direniş olduğunu vurguladı.

Van F Tipi Hapishanesi'nde ölüm orucu direnişinin 87 günü geride bıraktığına dikkat çeken Karadaş, ölüm orucundaki Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım'ın taleplerinin en temel insani talepler olduğunu ifade etti.

Anarşist Tutsak Şevket Aslan'ın, bir buçuk ay önce anarşist kimliğinin tanınması ve tekli odaya alınmaması üzerine ölüm orucuna başladığını ve talepleri karşılanana kadar sürdürdüğünü belirten Karadaş "Pazartesi günü tekli odaya alınan anarşist tutsak Şevket Aslan 40. günde ölüm orucunu kazanımla sonuçlandırmış oldu" dedi.

Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılması talebiyle Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde bulunan Demokratik Toplum Kongresi Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'in 8 Kasım'da süresiz dönüşümsüz açlık grevine başladığını belirten Karadaş "Destek açlık grevlerinin yapıldığı Diyarbakır, Batman, Van'da operasyonlar yapılarak aralarında Barış Anneleri, HDP üye ve yöneticileri ve TJA'luların olduğu onlarca kişi gözaltına alındı" dedi.

Karadaş son olarak TDİ'nin tutsakların sesi olmaya çalıştığını vurgulayarak tutsakların taleplerinin derhal kabul edilmesini istedi.

“Göğsümde Kalbim Çarptığı Müddetçe, Damarlarımda Kan Aktığı Müddetçe Mücadele Edeceğim”

Sverdlov'un yaşamını konu alan, “Urallı Delikanlı Sverdlov” kitabı, Sverdlov'un hayat arkadaşı ve aynı zamanda yoldaşı olan Klavdiya Timofeyevna tarafından yazılmıştır. Kitapta Sverdlov'un çocukluğundan ölümüne kadar olan süreçte, fabrikalarda, sokaklarda, hapis-hanede, sürgünde yaşadıkları ve aynı zamanda parti içerisinde ortaya çıkan hizipçi görüşlere karşı olan mücadele yılları anlatılmıştır.

Bolşevik Parti anlayışına sıkı sıkıya bağlılığın ve kitlelerin gücüne olan sarsılmaz inancın adıdır Sverdlov. Sverdlov'un örgütçü yeteneği mücadele yaşamı boyunca en keskin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Sverdlov lise yıllarında Bolşeviklere katılmış ve bundan sonra da hayatı birçok sürgünle geçmiştir. Sürgündeyken bile Sverdlov örgütçü yeteneğiyle yılgınlığa ve umutsuzluğa düşenlere umut aşılamış, sürgünü ve hapis-haneleri birer parti okuluna dönüştürmüştür. “Kitabı yaşamımla sınıyorum, yaşamı kitabımla” diyen Sverdlov, hapis-hane koşullarını eğitim alanı olarak görmüştür.

Sverdlov'un özgürlüğe olan düşkünlüğü, parti çalışmalarına, fabrikalara duyduğu hasret sürgündeyken birçok kez firar girişiminde bulunmasına neden olmuş, birçok kez yakalanıp en uzak ve ücra bölgelere sürgün edilmesine rağmen hemen kaçış planlarını yılmadan örgütlemesi artık düşmanı bile kendisine hayran bıraktırmıştır. Düşmanın Bolşevikleri yaşam koşullarının çok zor olduğu soğuk bölgelere sürgün etme politikası Sverdlov ve diğer Bolşeviklerin ciddi oranda sağlığını bozmuştur.

1905 devriminde 21 yaşında olan Sverdlov, Ural'da MK'nın temsil-

cisi olarak tüm parti örgütlerinden sorumludur. Parti adı “Andrey” olan Sverdlov illegal koşullarda, düşmanın yoğun baskısına ve sürekli aranır durumda olmasına teslim olmayıp, birçok görevi başarıyla gerçekleştirmiştir. Onu Andrey olarak tanıyan çoğu kişi gerçek adını devrimden sonra öğrenmiştir. 1905 devriminin yenilgisinden sonra kadrolar dağılmış, yılgınlığa düşmüş, parti içi Men-

oğlu olan bir babadır. Çocuklarının doğumunu sürgünde olduğu için gorememiştir. Sürgünden kaçmış olsa bile illegal koşullarda yaşadığı için devrim yıllarına kadar yine çocukları ve eşiyle çok az vakit geçirebilmiştir. Çocukları ve eşiyle vakit geçirdiği süreler içerisinde ise onlara tüm ilgisini ve sıcaklığını verebilmiştir ama parti faaliyeti onun için herşeyden daha önemlidir. Eşi Olga ve çocukla-

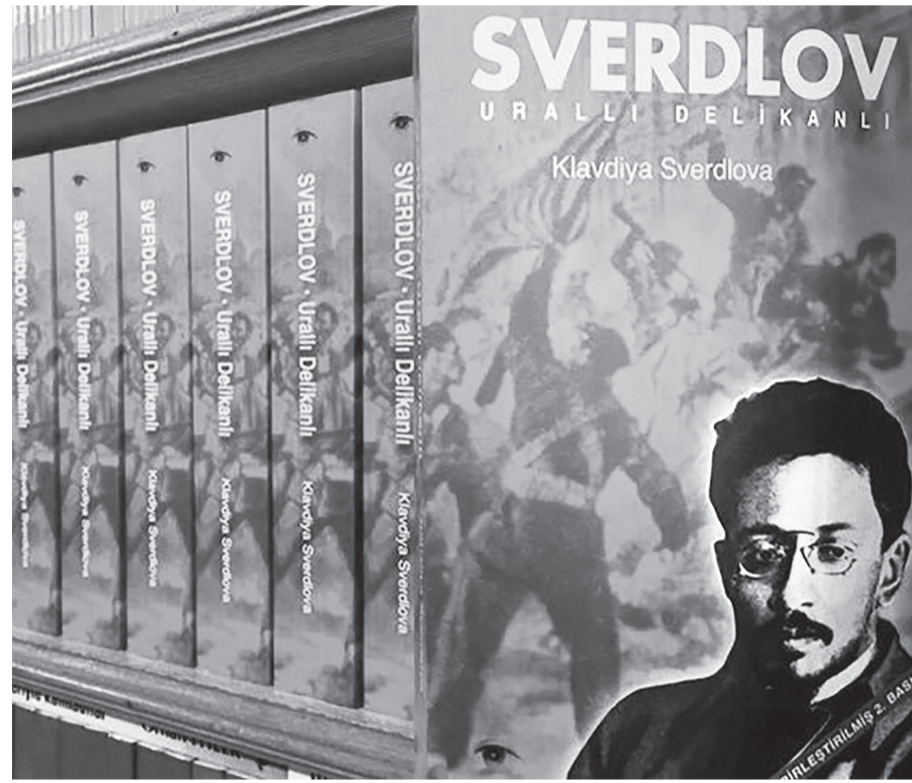
rağmen asla bürokratik duygulara kapılmamış, onla konuşan yoldaşları onun MK üyesi Sverdlov olduğunu öğrendikten sonra mütevaziliği ve alçak gönüllüğünü karşısında ona bir-kez daha hayran kalmışlardır.

“Göğsümde kalbim çarptığı müddetçe, damarlarımda kan aktığı müddetçe mücadele edeceğim” demişti Sverdlov, öyle de oldu. Son anına kadar mücadele etmeyi sürdürdü. Sverdlov henüz 34 yaşını bile dolduramamışken yakalandığı salgın hastalık sonucu hayatını kaybeder. Öldüğünde Lenin Sverdlov için “Kendisinde olağanüstü bir örgütçülük yeteneğini geliştirmiş olan bu insanın yerine başka birini asla koyamayız, onun boşluğunu asla telafi edemeyiz” der.

Sverdlov'un ölümü tüm ülkeyi yasa boğmuştur. Sverdlov için Kremlin duvarında, orta kısımda hatıra levhasının altında derin bir mezar açılır. Lenin mezar başında “İşçi sınıfının örgütlenmesi ve zaferi için oldukça çok çalışmış olan bir proletarya önderini mezara gömüyoruz” der.

Sverdlov'un yaşamını ve mücadele yıllarını konu alan bu kitabın tam da böylesi bir süreçte okunması gereklidir. Kitlelerin geriye gittiği, faşizmin gün geçtikçe saldırılarını arttırdığı, yılgınlığın büyüdüğü bu süreçte Sverdlov'un yaşamı örnek alınmalıdır. Koşullara teslim olmamayı, yılgınlığı değil umudu büyütmeyi, kadro eksikliğine sığınmadan örgütlenmeye asılmayı, yoldaşlarımıza karşı mütevazı ve alçak gönüllü olmayı, her türden gerici, hizipçi ve darbeci anlayışa karşı amansız bir mücadeleyi esas almayı bizlere yaşamıyla bir kez daha öğretecektir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

şevik görüşler ağır basmaya başlamış, tüm ülkede felsefeden siyasete kadar küçük burjuva akımlar yaygınlaşmıştır. Yılgınlığa yabancı olan Sverdlov ise partiye bağlılığı ve örgütçü yeteneğiyle tüm alanları toparlamaya girişmiş, parti içindeki her türlü hizipçiliğe karşı amansız bir mücadele yürüterek onları her alanda mahkum etmiştir.

Sverdlov aynı zamanda bir kızı ve

rına çok bağlı olmasına rağmen asla feodal bağlara teslim olmamıştır.

Tüm yoldaşları hakkında bilgi sahibidir. Hangi yoldaşın hangi alanda verimli olacağını, kimlerin hangi konuda zayıf olduğunu ve koşullarını bilmektedir. Öyleki Lenin Sverdlov için “insan sarrafı” demektedir. Alanların ihtiyaçları hakkında tüm yönlendirmeler için herkes Sverdlov'a başvurmuştur. MK üyesi olmasına

UMUT YAYIMCILIK'TAN ÜÇ YENİ KİTAP... ÇIKTI

SAMET POLAT
EYLEM YÜREKLİ ÇOCUKLAR

ESER ADI: EYLEM YÜREKLİ ÇOCUKLAR YAZAR: SAMET POLAT
DİZİ ADI: ANI-ANLATI-2 REDAKSİYON: ESRİN EKİN BALCI

KAVİN CEM CUMA
KEŞİŞ

ESER ADI: KEŞİŞ YAZAR: KAVİN CEM CUMA
DİZİ ADI: EDEBİYAT-2 REDAKSİYON: ESRİN EKİN BALCI

KAVİN CEM CUMA
ONLARA ONLAR GİBİ OLANLARA

ESER ADI: ONLARA ONLAR GİBİ OLANLARA YAZAR: KAVİN CEM CUMA
DİZİ ADI: EDEBİYAT-3 REDAKSİYON: NERGİZ HASRET

DOĞA BİZİ MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR!

Sermaye sahiplerinin büyümesine paralel, yaşam alanlarımızın yok oluşu da tam gaz devam ediyor. Akarsuların, göllerin, ormanların ve yeşil alanların yok edilmesi birçok doğa felaketini de beraberinde geldi. Arka arkaya yaşanan depremler, su baskınları, toprak kayması, binlerce insanın ölümüne sebep olan tsunamiler, orman yangınları vs. gibi "doğal afetler" doğal afet olmaktan çıkmış gündelik hayatımızın bir parçası olmuş durumdadır. Doğal afet olmaktan çıkmasının nedeni ise kapitalist sistemin sermaye uğruna doğayı talan etmesinden başka bir şey değildir. Yapılan HES'ler, JES'ler, Nükleer Santraller, baz istasyonları, maden ocakları, plastik atıklar ve petrol kullanımını çılgınlığı doğal afete davetiye çıkartıyor. Onun içindir ki yaşanan felaketselere doğal afet değil "kapitalist afet" demek daha yerinde bir terim olacaktır!

KAPİTALİST AFET SONUCU: İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ!

Bilim insanlarının on yıllardır gündeme sokmaya çalıştığı ve bir an önce önlem alınması için sürekli mesajlar verdiği iklim değişikliği artan hava sıcaklıkları ile birlikte "zorunlu" olarak gündeme alınmış durumda. Zorunlu olarak diyoruz çünkü kapitalist sistemin derdi artan hava sıcaklıkları değil bu durumdan kendisine nasıl pay çıkaracağıdır! 3 Aralık günü başlayan ve 24.'sü yapılan İklim Değişikliği Taraflar Konferansı (COP24) tam da bahsini ettiğimiz çürümüş, çevre düşmanı, rant odaklı işleyen sistemin ekmeğine yağ süren minvalde başlamış ve devam ediyor. 24.'sü yapılan BM İklim Değişikliği Zirvesi'nin sözde hedefi, "artan hava sıcaklıkları ve iklim değişikliğine uygun bir şekilde sera gazı kullanımının azaltılması" idi.

Birleşmiş Milletler İklim Zirvesi'nin, Avrupa'nın kömür bağımlısı Polonya'da ve Polonya'nın kömür bölgesi Silzeya'nın "kara incisi" Katowice'de yapılmasının yanı sıra sponsorluğunu da PGE ve Tauron adlı iki kömür şirketi üstlendi. ABD'nin en büyük kömür üreticisi olan Polonya'nın ev sahipliğini yaptığı COP24'ün açılışına 29 ülke katıldı. Aralarında Makedonya, Nauru, Botswana, İsviçre, Letonya, Bulgaristan, Lüksemburg, Slovenya ve Finlandiya gibi atmosfere milyarca ton sera gazı salan ülkelerin yer aldığı bir zirve söz konusu. Buradan yola çıkarak iklim değişikliğine

ne denli önem verildiğini ve bilimin değil rantın zirvesi olduğunu anlamak mümkün.

Birleşmiş Milletler Çevre Programı (UNEP), İklim Zirvesi'ne hazırlıklar sürerken Emisyon Açığı başlıklı bir rapor yayımlamıştı ve raporda, 2010'da atmosfere 47-48 milyar ton karbondioksit eşiti sera gazı salındığını, ülkelerin bu halleri ile 2030'da atmosfere 58-59 milyar ton sera gazı salacak hâle geleceğine vurgu yapmıştı. Ülkelerin Paris Anlaşması için verdikleri koşulsuz kabulleri ise ancak 56 milyar ton emisyon. 19. yüz-

yıldan beri bu konuda konuşan bilim insanlarının sesine şimdiye kadar hiçbir ülke kulak kabartmadı. 1970'lerde petrol krizi sırasında yılda 15 milyar ton karbondioksit atmosfere salınıyorken iklim müzakereleri başladığında bu miktar 30 milyar tona çıktı. Arka arkaya yapılan müzakereler sonrasında ise 2015'te 40 milyar tonu geçti ve hâlâ 1,5°C – 2°C tartışması yapıyorlar!

Hava sıcaklıkları arttığında sular altında kalacak olan ada ülkelerden tutalım da susuzluktan kırılan ülkelere hepsi aynı hatta tartışma yürütüyor ve tek çelişkilerini sermaye oluşturuyor! (Ki birçok ülkede susuzluk başlamış durumda, birçoğu ise alarm veriyor) Zira iklim tartışmaları da neo-liberal politikaların bir ürünü değil midir zaten? Önce doğayı sömürdüler şu an da tartışıyor-muş ve soruna çözüm arıyor-muş gibi yapıyorlar...

PEKİ, TÜRKİYE BU TARTIŞMALARIN NERESİNDE?

Bu sorunun cevabı kısmen de olsa geçtiğimiz günlerde Kanal İstanbul'un açıklamasını yapan ve ona kaynak meselesini dile getiren Çevre ve Şehircilik Bakanı Murat Kurum'un mecliste konuya dair yaptığı açıklama da yankılanmakta: "Türkiye'nin iklim değişikliği müzakerelerinde ve Paris Anlaşması kapsamında önem atfettiği iki temel kırmızı çizgisi mevcuttur. Bunlardan birincisi Paris Anlaşması kapsamında finansal ve teknolojik desteklere erişiminin sağ-

nın 72'ye, bu ülkelerin küresel sera gazı emisyonlarındaki payının ise yüzde 56,75'e ulaşması ile bu tarihten 30 gün sonra, 4 Kasım 2016'da resmi olarak yürürlüğe girdi. Anlaşmanın ulusal meclisleri tarafından onaylanmadığı ülke sayısı ise 2018 Eylül ayında 16'ya geriledi. Angola, Ekvator Ginesi, Eritre, Gine-Bissau, Güney Sudan, Irak, İran, Kırgızistan, Lübnan, Libya, Özbekistan, Rusya, Surinam, Umman ve Yemen gibi ülkelerin arasında Türkiye'de yer almakta.

BM İklim Zirvesi denilen merci doğanın yok oluşunun önüne geçerek bir misyona sahip değildir. Tam tersine sorunun başlangıç noktasıdır. Halkın gözünün önünde emperyalist ve ona göbekten bağımlı tüm ülkelerin yazıp çizdiği ve başrollerinde de kendilerinin oynadığı bir tiyatro sergilenmektedir. 'Bu sorunu biz yarattık, çıkan kötü sonucu da yine biz lehimize çevirmesini biliriz' denmektedir. Birçok yazar, bu mercinin misyonunu oynadığı taktirde talanın önüne geçilebileceğini iddia ediyor. Zira bilim insanları, maden ocaklarının, petrol kullanımının derhal durdurulmasını ilan ederken bahsi söz konusu olan merci de "daha aza" indirmeyi tartışıyor. Aslında BM İklim Zirvesi tam da misyonunu oynuyor ve her zaman olduğu gibi yaşam için değil rant için iklim değişikliğini tartışıyor.

DOĞA BİZİ MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR: AYAKLANMALIYIZ!

İsveç'te iklim değişikliğine dikkat çekmek için grev başlatan ve BM İklim Zirvesi'ne konuk olarak katılan genç aktivist Greta Thunberg bu konuya ilişkin son noktayı şu sözleri ile koyuyor: "Her gün 100 milyon varil petrol kullanıyoruz. Bunu değiştiren hiçbir politikacı yok. Petrolün yerin altında kalmasını sağlayacak hiçbir yasa da yok. Liderler hoşlansın ya da hoşlanmasın ayaklanacağız" ve devam ediyor "Köklü bir değişim ayaklanma ile mümkündür!"

Ülkemizin dört bir yanında devam eden rant ve talan projesini durdurmanın, doğanın ve insanlığın geleceğini kurtarmanın tek yolu Greta Thunberg'in da dediği gibi köklü bir ayaklanmadan geçmektedir.

O halde neden duruyoruz? Aydın'da aylardır asker ablukası ve saldırılarına rağmen direnen Kızılcaköylülerinin direnişini kuşanalım ve yaşam alanlarımız için harekete geçelim.

2015'in Aralık ayında 195 tarafın kabul ettiği Paris İklim Anlaşması 5 Ekim 2016'da, anlaşmayı ulusal meclislerinde onaylayan ülke sayısı-

KİTLELERİ, DEVRİMİ ve PARTİYİ ÖRGÜT

Egemenler her alanda, her cephede örgütlenmesini, sermayenin egemenliğini, serbestçe dolaşımını kolaylaştırmak ve güçlendirmek için yaparken, toplumsal ve siyasal örgütlenmesini de bu temel üzerinde inşa ediyor. İhtiyaç duyduğu yapısal düzenlemeyi ve değişiklikleri bu ihtiyaca uygun yapıyor. Egemenler emeğin köleliği üzerinde işçi sınıfı ve emekçilerin yoksullaşması, yıkımı ve parçalanması üzerinde varlıklarını devam ettirmeye çalışırken, işçi sınıfı ve emekçiler ancak proletaryanın kurtuluş bilimiyle donandıkça, örgütlenme bilimini ustaca pratiğe uyguladıkça sınıfsal ve sosyal kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Örgütlenme biliminde ideolojik birliğin önemi kadar; örgütsel birlik, kitlelerle bütünleşme sorunu da bir o kadar önemlidir. Günümüz koşullarında en büyük sorun, devrimin ilke ve yasalarına karşı yaşanan kırılmaların ve sarsılmaların yarattığı bilinç, bulanıklığı, yanlış ve yetersiz kavrayışların devrim ve parti saflarındaki etkisidir. Bu etki boyutu ve bilinç, geriliği kitlelerin örgütlenme gücünü zayıflatır, sürecin hızını düşürür. Bu gerçeklik görülüp kavranmalı ve bu kavrayışa uygun çalışmalar yeniden örgütlenip, düzenlenmelidir.

Yaşanan güvensizlikler, devrimin temel tezlerine, “devrim kitlelerin eseridir”, ilkesine ve “proletaryanın elinde iktidar savaşında örgütten başka silah yoktur” bilincine karşı geliştirilen yanlış bakış açısı ve bunun sonucunda taşınan güvensizliklerdir.

Bugün tasfiyeciliğe karşı bütünlüklü MLM bir tahlil geliştirmek, bu dönemin can alıcı sorunudur. Kitlelerin ve partinin örgütlenmesinde üzerinde durulması gereken en can alıcı konu; tasfiyeciliğin ideolojik saldırılarının temellerini açığa çıkarıp, buna karşı devrimci bilincin güçlendirilmesidir. MLM'nin temel tezleri hakkında ileri bir bilince sahip olunmadan tasfiyeciliğe karşı doğru temelde güçlü bir mücadele yürütülemez. Tasfiyecilik, devrimci bilincin zayıflamasından ortaya çıkan çatlaklardan sızar ve Proletarya Partisi'nin en temel tezlerini manipüle etmeye, değişime uğratmaya çalışır, onun arılığını, saflığını bozar, onu içten içe çürüterek bitirmeye çalışır.

Bu yazımızda kitlelerin, devrimin temel tezleri ve onu gerçekleştirecek olan proletarya partisinin yanlış düşüncelere karşı vurgu yaptığı konular hakkında MLM düşüncelerin neler olduğu konusunda açık anlaşılır belirlemelerde bulunmaya çalışacağız.

Bugün Proletarya Partisi'nin öncü

olduğunu söylemekle, kitleler tarafından kabullenilmiş bir öncü olduğumuzu söyleyemeyiz. Bu konuda Proletarya Partisi'nin önünde duran görev ve sorumlulukları ağır ve ertelenemez durumdadır. Proletarya Partisi başta en ileri kitleleri örgütlenme göreviyle karşı karşıyadır. Bu görev uzun yıllar pahasına tamamlanamamıştır. Bu nasıl gerçekleşecektir? En ileri olandan, yakın olandan, en fazla değişim talebi taşıyan kesimlerin örgütlenmesinden başlayarak, içten dışa doğru adım adım başarılacaktır. Bu kolay olmayacaktır. Ve kısa bir zaman dilimi içinde de gerçekleşmeyecektir. Bunun için doğru bir bakış açısına ve doğru bir kitle çizgisine sahip olmak kadar bunu başaracak kadrolara da ihtiyaç vardır. Kitlelerin devrimdeki rolü, önemi kavranmadan, buna uygun hareket, davranış ve örgütlenme anlayışı oluşturulmadan doğru bir kitle çizgisi elde edilemez.

En ileri kitle deyip, dar sınırlı bir devrimci çevreyi anlayan, kitle deyip, sadece örgüt çerperini anlayan bunun dışındaki kesimleri kitle kavramı dışında tutan, anlayışların, yaklaşımların tümü yanlış ve zararlıdır. Dar bir bölge halkını “kitle” kavramı içine alıp, kolay örgütlenebilen kesimi “kitle” kabul edip, kafamızda şekillendirdiğimiz yanlış “kitle” kavramı dışında kalanların örgütlenmesine çalışılmadığı sürece “devrim kitlelerin eseri” olamaz. Küçük burjuvazinin kitlelere yaklaşımındaki sekter, yıkıcı, küçümseyici, onları inandırıp ikna etmeden, eğitmeden zorla “devrime ve örgüte” hizmetle yükümlü gören anlayış ve yaklaşımların benzerleri darbeci tasfiyeci süreçte Proletarya Partisi'nde geri düzeyde de olsa etkili oldu. Devrimin en temel konularındaki küçük burjuva kolaycı ve rahatçı anlayış “kitlelere bakış ve kitleleri örgütlenme anlayışı” sorunlarında kendisini açık ve etkili bir şekilde ortaya koydu.

Örgütün önderi, öncüsü olmakla kitleler tarafından kabullenilmiş öncü olmak arasındaki çelişkinin kavrayışsızlığı devrim saflarında başka bir savrulmayı ve yabancılaşmayı ortaya çıkarır. Proleterleşemeyen kesimin bu konudaki kavrayışsızlığı, kendisine olduğundan fazla misyon biçme, kendisini farklı yere koyarak, yoldaşlarını ve kitleleri küçümsemeye vardırır. Bu kesimin bakış açısında, yoldaşlarına ve kitlelere üstten bakma, onları kendilerine itaat eden, yönetilmeye muhtaç kesim olarak görme vardır. Örgüt içindeki mevcut yoldaşlarından bir iki adım önde olma özellikleri taşımaları onları “üstünlük kaprisleri, üstün olma iddiaları”na götürür. Bu güçsüzleşen zeminde, ben-merkezci ve parti üstü anlayış, kendisine ay-

rıcalkılı haklar tanıma, olduğundan fazla misyon biçme özellikleri ortaya çıkar. Bu küçük burjuva bakış açısından kaynaklanan ayrıcalık-farklılık olgusu belirgin bir şekilde kendisini parti içinde var etmeye çalışır. “Seçkin insan”, “ayrıcalıklı kadro” tiplemesi partinin en temel konularında kendisini dayatır. Özellikle demokratik merkezîyetçilik anlayışında, disiplin ve özgürlük anlayışında, haklar ve sorumluluklar anlayışında küçük burjuva anlayış parti içinde üstünlük ve ayrıcalık sağlamaya çalışır. En geniş ayrıcalıklı demokrasi haklarını kendisine kullanırken merkezîyetçilik aklına gelmez. Oysa bilinir ki proleter demokrasi üzerinde yükselen merkezîyetçilik altında irade ve eylem birliği maddi güce dönüşür.

“Bu aşamada bulunuyor oluşumuzda teorik, ideolojik, politik seviyemizin yetersizliği, siyasal deneyimsizliğimiz belirleyici rol oynamıştır. Bu, teorik-ideolojik seviyemizin yetersiz olduğunu ve elbette Marksizm-Leninizm-Maoizm temel öğretilerini kavrayışımızdaki yetersizliğimizi de göstermektedir. Yetersizliğimizin kaynağını bilincimizde; gerçeği kavrayamayan ve gerçeğe hükmedemeyen bilincimizde aramak gerekir.”

Yetmezlikler sonucu mücadelenin zorluğu altında ezilip gerileyenler olduğu gibi, öne çıkan genç yeni yoldaşları da görmekteyiz. Genç ve tecrübesiz olmak ideolojik, politik seviyenin yetersizliğini, politik deneyimsizliği ve örgütsel tecrübesizliği de beraberinde getirmektedir. Bunun ilk başta böyle olması doğal ve anlaşılır bir durumdur. Ancak bu yetersizlik ve tecrübesizlik kısa sürede giderilmek zorundadır. Aksi durum “bu aşamada bulunuyor oluşumuz” sürecini uzatır.

Hızla ideolojik politik seviyemizin yükseltilmesi, örgütsel tecrübesizliğinin giderilmesi için çalışılmalıdır. Bunu gidermek için her alanda devrimci mücadeleye katılmak ve devrimci eğitime ağırlık vermek gerekir. Devrimci teori olmadan tarihsel bilgi

ve somut hareketin bir kavranışı olmadan büyük bir devrimci hareketi zafere götürmek olanaksızdır.

Teorik çalışmanın ihmal ettiği pratik kadar, pratik çalışmayı erteleyen bir teorik çalışma da yanlış ve sakattır. Bir bütün içinde birbirini aydınlatan, önünü açan, çözüm gücü olan, teori ve pratiği bir halkın iki zinciri gibi ele alarak örgütleyen, değiştiren, savaşan bir güç durumuna gelir. “Burada sosyal demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, önemini ve taşıdığı büyük anlamı belirtirken, bu çalışmanın birinci plana, pratik çalışmanın önüne konması gerektiğini asla söylemek istemiyorum, ikincisinin birincisi bitinceye kadar rafa kaldırılmasını ise hiç söylemek istemiyorum.” (Lenin)

Lenin yoldaş özellikle işçi sınıfı içinde çalışan sınıf bilinçli proleterler için muazzam değerde ders ve tecrübe dolu sözlerle yapılması gerekenle-

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

ÖRGÜTLEME GÖREVLERİMİZİ KAVRAYALIM!

ri açık ve anlaşılır bir şekilde söylemektedir.

Gerek teorisyen ve propagandacı olarak, gerek ajitator ve örgütçü olarak 'nüfusun tüm sınıflarının arasına gitmek' zorundayız. Sosyal demokratla-

propaganda ve ajitasyon çalışmasının yapılmadığını görmek zorundayız. Oysa "inceleme, propaganda, örgütlenme" ilkesine uygun olarak, her faaliyet alanında inceleme sonucu propaganda çalışmasına mutlaka yoğunlaşmak gerekir. Propaganda silahının etkili, anlaşılır ve sürekli kullanımı, örgütlenmenin başarısı için vazgeçilmez bir ön koşuldur. Örgütlenme biliminde "inceleme, propaganda, örgütlenme" vazgeçilmez bir ilkedir. Bu ilkeyi bilincimize silinmez bir şekilde işlemek zorundayız.

Bugün her alanda, her cephede bizim görevimiz partimizin sağlamlığını, dayanıklılığını, arılığını güçlendirmek ve bunu korumaktır. Hızla ideolojik, politik olarak donanmak, en ileri kesimle politik bağları güçlendirmek vazgeçilmez görevlerdir. Bunlar başarıldığı oranda güven-

sizlikler güvene, güçsüzlük güce dönüşür.

Politik ve manevi saygınlığın zedelendiği süreçte etkili ve inandırıcı olmadan örgütlenme ve güce dönüşüm sağlanamaz. Çünkü inandırıcılığın zayıfladığı yerde etkili olunamaz. Her alanda daha fazla özveri, fedakarlık ve yüksek düzeyde devrimci bilinçle zorluklar aşılar. Devrimin bilgisiyle, devrim tarihinin bilgisiyle, devrimci hareketin yasalarının bilgisiyle ve bu bilgiye uygun kişisel özelliklerine sahip devrimin militanlarını yetiştirerek, sürecin zorlukları aşılar ve özne olunur.

Bugün sadece bu aşamada bulunuyor oluşumuzda teorik, ideolojik, politik seviyemizin yetersizliği, siyasal deneyimsizliğimizin belirleyiciliği rol oynamıyor. Teorik ideolojik seviyemizin yetersiz olduğu bir gerçek ancak bu gerçeklikten daha önemli bir

konunun daha altını çizmekten korkmamalıyız. Devrim iddiası taşıdığını ifade eden bir kesimin önemli oranda manevi ve politik saygınlıklarını kaybetmesidir. Bir kısım devrimcinin de yaşanan olumsuzluklardan önemli oranda etkilediklerini, bu tasfiyeciliğin bozucu havasından nasibini aldıklarını görmek zorundayız. Partinin ve devrimci savaşın en temel konularındaki savrulmada bu bozulmayı yabancılaşmayı görmek mümkündür. Bu acı gerçek kolay kabul edilemeyebilir, kabulünde zorlanılabilir, ancak hiçbir düşünce ve yargı bu gerçekliği ortadan kaldırmaz. Öyleyse ne yapmak lazım? Lenin yoldaşın dediği gibi; "daha az ama daha iyi" sloganını şiar edinmeliyiz.

İşçi sınıfı içinde faaliyet yürüten sınıf bilinçli proleterler, devrimci yayın, devrimci savaş, semt, enternasyonal faaliyet vb. tümünden sorumludur. Bu faaliyetlerin gelişimi, ileriye taşınması için kendi faaliyet alanında da bu faaliyetlerin örgütlenmesini gerçekleştirmek zorundadır. Bu olmak zorundadır. Bu olmadan her faaliyet alanı kendi başına kalır, örgütlenmek istenen faaliyet güdük ve yetersiz kalır. Bu konudaki bilinç, bulanıklığı gerilikler hızla giderilmelidir.

Devrimci gazetenin dağıtımını (ki bunun propaganda ve ajitasyon faaliyetinin güçlü bir aracı olduğunu unutmadan) sadece o alanda faaliyet yürütenlerin görevi olarak görmek ve bu bakış açısına göre davranmak her şeyden önce devrimci yayının rolü ve misyonunu kabul etmemek demektir. Devrimci gazetenin dağıtımını ve onun gelişip güçlenmesi yönünde sunulacak katkıların sorumluluğunu sadece bir faaliyet alanının sınırları içinde görmemek gerekir. Bu görevin bütün yoldaşların görevi olduğunu kavramak gerekir.

DEVİRİMCİ FAALİYETLER ve GÖREVLER SINIRLARA HAPSEDİLEMEZ

Proletarya Partisi'nin yaşadığı sorunlara karşı gösterilen duyarlılık devrime karşı gösterilen duyarlılıktır. Parça bütün, birey kolektif ilişkisinde yaşanan diyalektik bağ ne kadar güçlü ise, her yoldaş kolektif içinde yaşanan sorunlara karşı sorumlu olduğu gerçeği de o kadar gerçektir. Bu bilinçle hareket edildiği sürece ideolojik birlik maddi birliğe dönüşür. Kolektifin iradesi, etki ve örgütlenme gücü, irade ve eylem birliği gücü, yıkılmaz olur.

Bugün bazı faaliyet alanlarında bir genişleme ve yayılma olurken, faaliyet alanlarında önderlik yetersizliği ve örgütlenme sorununun çözümsüzlüğü devam etmektedir. İdeolojik, po-

litik önderliğin esas olduğu, örgütsel ve pratik önderliğin bunun üzerinde yükselmesi gerektiği bilinci kavranarak, önderlik bilinci adım adım güce dönüşür. Önderliğin yetersizlik yaşadığı bir süreçte kolektif aklın ve enerjinin ortaya çıkarılması ile yaşanan gerilik, aşağıya çekilerek, olası yanlışlıkların önü alınmış olunur. Ancak kolektif düşünme, danışma, tartışma ve bunun sonucu ortak düşüncüyü geliştirme yöntemi, var olan yetmezliği aşar. Kolektif düşünme, danışmanın kolektif enerjiyi ortaya çıkarmanın zayıflığında dar pratik çalışma tarzı "her işe koşma" gelişir, önderlik sıradanlaşır.

Önderlik ve örgütlenme sorununda yaşanan diğer önemli bir zafiyetin oluşmasına neden olan, taşınan önderlik misyonunun kavranmaması ve gerekli inisiyatifin gösterilememesi, bunun sonucu edilgen kalınması, gerekli müdahalelerin yerinde ve zamanında yapılmamasıdır. Sürekli "yukarıdan beklenen" müdahale ve bunun sonucu yapılması gerekenlerin yapılamamasıdır. Oysa bilinir ki olması gereken örgütlenme biliminde önderliğin değiştirici, dönüştürücü gücünün örgütlenmesinde devrimci inisiyatifin ortaya çıkarılmasıdır.

Önderlik bilincinin zayıflığı ve yetersizliği kolektif enerjinin zayıflamasını ve sonuç alıcı ürünlerin niteliğini düşürür. "Her işe koşma" pratiği yerine, örgütlenmesi gereken faaliyetlerin, eldeki faaliyet yürüten yoldaşların yetenek ve kapasitelerine uygun olarak planlama yapıp, işlerin örgütlenmesine çalışmaktır. Doğru olan çalışma tarzı budur. İyi bir planlama işin yarısını başarmak demektir. Kolektif iradenin işlevli hale getirilmesine çalışmak aynı zamanda kolektif arasında koordinenin ve iş bölümünün sağlanmasını başarmaktır. Tüm kolektifi ilgilendiren faaliyetlerin örgütlenmesinde bilinçli bir koordinenin ve doğru bir iş bölümünün örgütlenmesi, başarının vazgeçilmez ön koşuludur.

En ileri alandan, bölgeden başlayarak, en ileri, en yoksul kitlenin, devrime ihtiyaç duyan kesimin örgütlenmesiyle örgüt sağlamlaşır. Bu kesimler içinde yoğun ve sürekli propaganda çalışmasının yapılmasıyla kolektifin sağlamlaşmasının zemini yaratılır. Kitleler örgütlenmeden, en ileri devrim bilinciyle donanmadan kolektif sağlamlaşamaz. Kitlelerden, düşmandan ve partiden öğrenmesini bilerek, kolektifin sağlamlaşması gerçekleşir. Kitleler tarafından kabullenilmiş bir öncü olmak için atılğan ama sakın kafa ile, yoğun ama düzenli olarak çalışalım. Fedakarlık ve özveriden kaçınmayalım, başarıyı kaçınılmaz kılalım!

rın teorik çalışmasının her sınıfın ayrı ayrı toplumsal ve siyasal durumun bütün özelliklerini incelemeye yönelmesi gerektiğinden kimsenin kuşku yoktur. Ama bu yolda içtenlikle yapılması gereken şey azdır. Fabrika yaşamının özelliklerinin incelenmesine bile kendini veren kimselere rastlanabilir. Ama örgütlerin üyelerinin toplumsal ve siyasal yaşamımızın halkın başka katmanlarında sosyal demokrat bir çalışma yapmasına, herhangi bir çalışma yapmasına fırsat verebilecek herhangi bir güncel sorun üzerinde malzeme toplamakla özel biçimde uğraştıklarına ilişkin hemen hiçbir örnek verilemez. İşçi hareketinin bugünkü önderlerinin çoğunun düşük düzeyde bir eğitimden geçtiklerinden söz ederlerse, bu konudaki eğitimin de belirtilmesi gerekir.

Elbette asıl konu halkın tüm katmanları arasında propaganda ve ajitasyondur. Eksik bırakılan budur. Yeterince

Uzlaşmayacağız, İsyanı Yayacağız!

Aile gerici erkek egemen sistemlerin yapı taşlarından en önemli dayanaklarından birisini oluşturur. Sistemin korunup beslenmesinden, ideolojik-politik olarak yeniden ve yeniden üretilmesinde önemli bir işlev görür. Bu süreçte ataerkil sistem, erkeğe; ailenin gardiyanı, sistemin işbirlikçisi, ajanı ve bekçisi olma görevi verirken; kadına ise varolan sistemi, aileyi üreten, besleyen, yenileyen, yeniden üretimini sağlayan ve sistemin yüklerini taşıyan olma görevi görev ve sorumluluğunu verir.

Yine tüm geçici sistemler bilirler ki kendilerini -yani sistemlerini- koruyabilmek için geleneksel ataerkil aile yapısını da korumak zorundadırlar. Bunun için de kadının toplumdaki geri, ikincil konumunun, “iyi bir eş, anne bakıcı” olma özelliklerinin korunması, erkek lehine olan öğretilmiş, cinsiyetçi toplumsal cinsiyet rollerinin sürekli pekiştirilmesi ve yeniden üretilmesi gerekir. Bunlar beslenip korunmadığında ailenin de sistemin de bel kemiği çatırdar, kırılır. Burada temel halka ailenin korunması ve sistemin üretilmesidir. Elbette döneme, koşullara, siyasi atmosfere paralel, egemen sınıflar çıkarına uygun olarak aileye “demokrat” ya da

“muhafazakar” vb. biçimlerde kendi iktidarlarının rengini vermekten de geri durmazlar.

Ülkemizde de egemen sınıfların AKP’de vücut bulan muhafazakar İslamcı kliği, iktidara geldiği 2002’den bu yana aileye kendi renklerini vermeye çalışırken aileyi güçlendirmekten de geri durmamışlardır. Kadını ise aileye mahkum kılarak ailedeki eşitsiz ikincil konumunu pekiştirip güçlendirmişlerdir. Bir taraftan ailenin yeniden üretimi ve bakımı işlerini kadının omuzlarına yıkarken diğer taraftan da değersizleştirdikleri emeği sermaye için ucuz, esnek ve güvencesiz işgücü olarak sunmaktan geri durmamışlardır. Özcesi, diyebiliriz ki AKP kliği, 16 yıllık iktidarı boyunca kadının bağımsız kimliğini yok saymış, onu haklarıyla birlik özgür, eşit, sınırlayan, sadece aileyi kutsayan, güçlendiren bir politika izlemiştir.

Ailenin, erkek egemen sistemin korunmasındaki rolü ve öneminden dolayı boşanmalar ve ailelerin dağılması, aile için ayrı bir tehdit oluşturur. Bugün ülkemizde de siyasi, ekonomik, toplumsal bir dizi nedenden bağımsız olmamakla birlikte boşanmaların hızla arttığını gö-

rüyoruz. Sadece 2007-2017 arasındaki 10 yıllık verilere baktığımızda evlilik oranı tüm teşvik, destek ve çocuk evliliklerine rağmen yüzde 10.7 oranında azalırken, boşanma sayısının ise yüzde 37.3 oranında artmıştır. Yine TÜİK verilerine göre Türkiye’de 2017 yıl sonu itibari ile 22 milyon 200 bin aile bulunuyor. Ve 2016 yılında yüzde 66.4 aileden oluşan hane halkı oranı, 2017’de yüzde 66.1’e düşmüş durumda. Bunda ise bir taraftan evlilikler artarken, daha hızlı bir şekilde boşanma oranlarının da artması önemli bir etken olarak gösterilebilir.

Tam da artan boşanmalar, dağılan aileler erkek egemen faşist sistemin temellerini zayıflattığından dolayı egemenler önlem alma ihtiyacı duyuyorlar. Erdoğan “evlenin”, “üç çocuk yapın” diye bağırıyor. Bunun için bir taraftan aileyi kutsarken çocuk evliliklerinin de önünü açıyorlar. Yasal düzenlemelerle orta öğretimde 18 yaş altı evliliklerin aile ve hakim izniyle uygulanmasını yasalaştırıyorlar. Üniversite öğrencilerini “çeyiz yardımı” gibi maddi destekle evlilikte teşvik ediyor, özendiriyorlar. Resmi nikah yerine; çocuk evliliklerinin önünü açacak, çocuklara yönelik taciz, tecavüz gibi istismarların üzerini örtecek dini

ritüellere uygun imam ve müftülere nikah yetkisi veren, hatta belediye nikahlarının masraflarını arttırıp, imam ve müftü nikahlarını ücretsiz hale getirerek, zorla evlenmelerin önünü açıyorlar.

Boşanmaların önüne geçmek için ise “aile ombusmanlığı”ndan “uzlaştırma” kurumlarına, aileyi koruma ve güçlendirme programlarına, ailenin “sosyal refahının artırılması”na yönelik eğitim programlarına, “aile değerlerini”, “kuşaklar arası ilişkiler”, “öfke kontrolü” gibi psiko-sosyal eğitim ve rehabilitasyon uygulamalarını yaşama geçirmeye çalışıyorlar.

Kuşkusuz tüm bu politikalar egemenlerin kadına yönelik bakışını ve kadın politikalarını belirleyen bir yerde duruyor. Kadını aile ile sınırlayan, iyi bir eş, anne, bakıcı” olma rolü biçen ve sermaye için ucuz, güvencesiz, esnek işgücü olmakla ve sermayeye yeni ucuz işgücü doğurup yetiştirmekle sınırlayan bir yerde durduğunu görmemizi sağlıyor. Tüm bu özellikleri AKP kliğinin (ve egemenlerin) 2019 programında da görebiliriz.

CUMHURBAŞKANLIĞI 2019 PROGRAMI VE İKTİDARIN KADINLARA GELECEK VAADI!

24 Haziran sonrası resmi olarak “başkanlık” sistemine geçilmesiyle birlikte AKP hükümet programı yerine 2019 yılı Cumhurbaşkanlığı yıllık programını (28 Ekim 2018 tarihli resmi gazete) yayınladı. 303 sayfadaki programın; ekonomi, sanayi, eğitim, sağlık, ulaştırma, çevre vb. gibi birçok ayağı bulunsun da kadın, aile ve çocuklarla ilgili bölümleri bizim konumuz. Ve bu alandaki düzenlemelere baktığımızda özünün kadın ve çocukların değil, ailenin korunması ve güçlendirilmesi hedefinden oluştuğunu görüyoruz.

Programda kadın yine aile ile sınırlandırılıp, çevrenirken, ücretli ve ücretsiz emeğinin sınırsız sömürülmesi planlarından da vazgeçilmiyor. Kadına esnek, güvencesiz, kayıt dışı çalışması dayatılırken “esneklikle güvence arasında denge sağlanması” ibareleriyle kadınlar bu çalışma koşullarına ikna edilmeye çalışılıyor. Kadınların işgücüne katılımının önündeki en önemli engellerden olan kurumsal çocuk bakım hizmetlerinin yetersizliği programda belirtilse de buradaki devletin rolü, sorumluluğu, kamu hizmeti sunma zorunluluğu gizlenip, görünmezden gelinerek “özel sektör teşvikleri” alternatif olarak sunuluyor.

Yine programda sistem ve aile için en önemli tehditlerden biri olarak görülen boşanmalara da değiniliyor. “Boşanmaların nedenlerinden biri erken evlilikler” denilerek, erken ve çocuk evliliklerinin önünü açan düzenlemelerini yapan kendileri değilmiş gibi “erken evliliği önlemek için de erkekleri de kapsayacak farkındalık çalışmaları yaygınlaştırılacak” deniliyor. Boşanmaların nedenleri arasına “erken evlilikler” yerleştirilirken, boşanmaların en

önemli nedenlerinden olan krizlere, geçim sıkıntısına, kadına yönelik şiddete ise değinilmiyor. Bunlar görmezden gelinerek gizlenmeye çalışılıyor.

Boşanmalara çözüm olarak ise aile danışmanlığı, uzlaştırma mekanizmalarının geliştirilmesi vb. sunuluyor.

Kadına yönelik şiddete karşı en önemli araçlardan olan kadın sığınma evlerinin artırılması hedefi iki yüzlü bir biçimde “kadın konuklarının çoğaltılması” biçiminde eklenmiş olsa da gerçekte devlet bu görevini yerine getirmiyor. İmzacı olduğu CEDAN gibi uluslararası anlaşmalardaki taahhütlerinin aksine bugün Türkiye’de olması gereken kadın sığınma evlerinin yarısı dahi bulun-

Aileye prangalanmayı da açlığa, yoksulluğa, güvencesizliğe, örgütsüzlüğe, sağlıksızlığa ve eğitimsizliğe mahkum olmayı da kabul etmiyoruz. Erkek egemen devletlerde, sistemle de uzlaşmayacağız. Özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmaktan da asla vazgeçmeyeceğiz.

Programda aile içindeki sorunların çözümünde; aile üyelerinin etkili iletişimi, krizle baş edebilme, öfke, saldırganlık, problem çözme gibi esasta erkeğin yarattığı ve genelde de kadının mağdur olduğu sorun ve durumlarda hiçbir ayırım yapılmadan “destke hizmetlerinin sürdürüleceği” belirtiliyor. Erkek egemenliğinin, erkek şiddetinin önlenmesine yönelik caydırıcı hiçbir önlemden, adımdan ise bahsedilmiyor.

Kadınla erkeği eşit görmeyen, eşit-

liğin kadının fitratına uygun olmadığını belirten, sıkça dillendiren gerici zihniyet ve sahipleri programda aile içinde kadın ve erkeğin tam hak eşitliğini elbette savunmuyorlar. Aileyi şirket gibi gördükleri için “Aile içi ilişkilerde eşitlikçi ve katılımcı yaklaşım desteklenmelidir” diyorlar.

Özetle 2019 Cumhurbaşkanlığı programında kadına dair yeni bir şey bulunmuyor. Kadının yaşadığı baskı, şiddet, sömürü, yoksulluk, yok sayılma ve bağımlılığın devam edeceği taahhüt ediliyor. Kadının yerinin yine aile sınırlandırılacağı, evin dört duvarı arasında hapsedileceği, ücretli ve ücretsiz emeğinin sömürüleceği, güvencesizliğin ve geleceksizliğin dayatılacağı belirtiliyor. Yaşadığı baskıya, şiddete, zulme ve sömürüye itiraz ettiğinde ise önce “arabulucular”ın, “uzlaştırma kurulları”nın devreye gireceği, işte, okulda, ailede, sokakta vb. yaşadığı şiddet, tacizi tecavüzlerde boşanmalarda, çocuk evliliklerinde... Yani hayatın her alanında şiddet uygulayan, taciz, tecavüz eden erkeklerle, erkek egemen devlet ve sistemle “uzlaşma”nın dayatılacağını görüyoruz. “Uzlaşma”ya yanaşmayanlara ise daha fazla baskı, şiddet, erkek ve devlet zorunun ve terörünün, katliamlarının dayatılacağını, uygulanacağını biliyoruz.

Ancak bu baskıların hiçbirine boyun eğmeyeceğiz. Bizle “uzlaşma”nın kadınlara dayatılan köleliğin devamı, bedenlerimizin, kimliklerimizin ve emeklerimizin yok sayılması, inkar ve imhanın devam etmesi devam etmesi demek olduğunu biliyoruz. Aileye prangalanmayı da açlığa, yoksulluğa, güvencesizliğe, örgütsüzlüğe, sağlıksızlığa ve eğitimsizliğe mahkum olmayı da kabul etmiyoruz. Erkek egemen devletlerde, sistemle de uzlaşmayacağız. Özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmaktan da asla vazgeçmeyeceğiz.

Mardin’de Düzenlenen 25 Kasım Eylemine Soruşturma Açıldı

HABER MERKEZİ – Mardin Şahmaran Kadın Platformu’nun 25 Kasım’daki eylem yasağına rağmen sokağa çıkarak gerçekleştirdiği açıklamadan dolayı Platform üyesi Eylem Ergün hakkında “örgüt propagandası yapmak” ve “Türk milletini ve devletini alenen aşağılama” iddialarıyla soruşturma açıldı. Ergün soruşturmaya konu olan açıklamasında şiddete karşı mücadeleye dikkat çekmiş, cezasızlığı eleştirmişti.

Mardin Şahmaran Kadın Platformu’nun 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü’nde gerçekleştirmek istediği eylemler, Artuklu Kaymakamlığı tarafından yasaklanmıştı.

Yasağa “etkinlikler esnasında terör örgütü mensupları veya sempatanlarının etkinliklere destek verme bahanesi ile bölücü terör örgütü övücü eylemlerde bulunabilecekleri” iddiası gerekçe gösterilmişti.

Ancak yasağa rağmen Karayolları Parkı’nda bir araya gelen kadınlar, eylemlerini gerçekleştirmiş, kaymakamlığın kararını da protesto etmişti. Eylemi sonlandırmak isteyen polise kadınların yanıtı “Yasal işlem yapabilirsiniz” olmuştu.

301’den soruşturma

Kadınların eylemi hakkında incelemesini tamamlayan Mardin Emniyet Müdürlüğü TEM Şubesi, eylemde açıklama yapan Kadın Platformu Üyesi Eylem Ergün hakkında “örgüt propagandası yapmak” ve Türk Ceza Kanunu (TCK) 301’inci maddesindeki “Türk milletini ve devletini alenen aşağılama” iddialarıyla soruşturma başlattı.

Soruşturma kapsamında Ergün, karakola giderek ifade verdi. Açıklamanın kadın örgütlerinin ortak açıklaması olduğunu belirten Ergün, üzerine atılı suçlamaları destekleyecek herhangi bir ifade olmadığını söyledi.

Ginsel saldırı ve şiddete karşı öz savunma uygulayan kadına beraat

HABER MERKEZİ – Yargıtay, Antalya’da kendisini cinsel saldırıya ve şiddete maruz bırakan erkeği öldüren kadın hakkında ‘meşru müdafada bulunmuştur’ dedi. Karar gereği, yerel mahkemece 16 yıl hapis cezasına çarptırılan kadın beraat edecek. Antalya’da yaşayan bir

kadın 4 yıl önce kendisine sistematik cinsel saldırıda bulunan ve şiddet uygulayan Özgür E.’yi meşru savunma hakkını kullanarak öldürdü. Yerel mahkeme, kadının ağırlaştırılmış müebbet hapisle cezalandırılmasına karar verdi. Ardından sanığın suçu haksız tahrik altında işlediği sonu-

cuna varan mahkeme cezası 16 yıla indirdi. Davada son sözü söyleyen Yargıtay, yaptığı inceleme sonucu kadının eyleminin, meşru savunma şartları altında gerçekleştiğine karar verdi. Karar gereği kadın, beraat edecek.

Sınıf Mücadelesinde Örgüt ve Kolektif Çalışmanın Önemi Üzerine

Siyasal mücadele içerisinde kavramlar, insanlığın binlerce yıllık pratikleri içerisinde anlam bulmuş, her yeni evrede yeni anlamlar yüklenmişlerdir. Kuşkusuz ki tüm bu nitelikleri, insanlığın tarihsel ilerleyişinin her bir karesinde, yaşanılanların deneyimlenmesi yani soyutlanması olarak da ifade edilebilir. Teori de denilebilecek bu olgu, insanlığın tarihini, esas olarak sınıflar mücadelesinin tarihi olarak tanımlayan tarihsel materyalizm tarafından ifade edilmektedir.

Örgüt ve kolektif çalışma dediğimizde de yine sınıf mücadelesi içerisindeki anlamlanmış içeriğini kavramamız gerekmektedir.

En genel anlamıyla, örgüt dediğimizde ilk akla gelen tanımlama; belirlenmiş amaç ve hedeflere ulaşma, bunların gerçekleştirilmesi için belirli disiplinler etrafında bir araya gelen kişi ve kurumların birliği olarak tanımlanabilir. Yazımızda söz konusu olan şey ise sınıf mücadelesinde, işçi sınıfı ve emekçilerin toplumsal alt-üst oluşta, yani devrim hedefi ile bir araya getirilmesi, sınıf bilinci ile eğiterek bu dönüşümün aktif öznesi haline getirmektir. Dağınık, bilinçsiz, bireysel ve etkisiz olan sınıf ve kitlelerin bu bilinçle güç haline getirilmesi, kendinde taşıdığı güç ve potansiyelin, inisiyatif ve yaratıcılığının açığa çıkarılması, bu gücün işçi sınıfı partisi öncülüğünde hareketinin sağlanması ana hedefdir. Bu ancak bir örgüt ve örgütlülük ile sağlanabilir bir olgudur. Bu anlamıyla örgüt olmadan, sınıf bilinci ve disiplini, planlanmış politikalar ve yönelimler olmadan devrim hedefinde yol almak mümkün değildir.

Güç ve enerjinin açığa çıktığı noktada örgüt ve örgütlülük. Tek başına bir

şey olmayan ancak bir araya gelindiğinde, bilinç unsuru ile donandığında, sınıfın kendisinde saklı olan yıkıcı gücün farkına varmasını sağlayan, toplumsal sistemi ve yaşamın akışını değiştiren bir niteliğe ancak ve ancak örgüt ile kavuşulabilir.

Egemen burjuva ve gerici sınıfları, karşı devrim cephesini korkutan da tam da bu örgütlü güçtür. Bu yüzden ki en kötü örgütlülük örgütsüzlüğe yeğdir ifadesi çokça kullanılmaktadır. Örgüt, bilinç ve çelikten bir disiplinin sağlanmasının ötesinde, bireyde kolektif, kültürel, sosyal bir davranış birliğini sağlaması açısından da son derece önemlidir. Bu anlamda ideolojik, siyasal, kültürel, sosyal anlamda sistemden bir kopuşu sağlayan temel bir araçtır. İşçi sınıfının bilinç ve siyasetini kitlelere taşıyan, bu faaliyet üzerinde kolektif bir çalışmayı organize eden, bireyselliği adım adım yarakarak birlikte mücadele ve üretmenin adı olan kolektif emeğin açığa çıkarılmasını da sağlayan bir niteliği vardır. Güç ve enerjinin kaynağı da, işte bu kolektif davranış ve hareket birliğidir. Devrimin olmazsa olmaz temel aracı olan örgüt KP iken, bunun daha etkili ve dönüştürücü, yaratıcı olmasını sağlayan ise çalışma tarzımızı ifade eden kolektif çalışmadır.

KP'nin kendisi, sınıfın en ileri unsurlarının kolektif eylem ve irade birliği olduğunu biliyoruz. KP'nin gücü, sınıfın ideolojisi ve siyasetidir elbette. Ancak somut anlamda gücün açığa çıkarılması doğru politika ve çalışma tarzının yakalanması ve kitlelerin bu sürecin etkili öznelere olmasında gizli olduğunu bilmek durumundayız. Geçmişten bu yana, yaşadığımız temel sıkıntılardan biri de çalışma tarzımızda kolektivizm yerine, bireyler üzerinden işlerin yürütülmesidir.

Bireylerin birikim ve yeteneklerinin birleştirilerek doğru konumlandırılması ve kolektif hareketinin sağlanması ile ilerleme sağlanabilir. Örgüt tam da bunun için gereklidir. KP'nin diğer örgüt ve kurumlardan temel farkı kendini sürekli yadsıyan, bunu bilinçli ve kolektif bir şekilde yapan, her sürecini ve gerçekleştirdiğini sorunsal haline getirerek kendini yok etmeye çalışan bir mekanizma olmasıdır. Düşünsel ve pratik üretimlerin birlikte, bilinçli bir disipline tabi bir tarzda planlı ve adım adım sağlanmasıdır. Bütün başarıların temelinde yatan esas temel de tam burasıdır. Başarılı süreçlerin, çalışmalarının sonuç alıcı olması, bunun sağlanmasıyla olmuş/olmaktadır.

Bu, aynı zamanda, burjuva ideolojisi, düşünsel ve yaşam tarzından kopuşun zorunlu bir ayağıdır. "Ben yaparım/yaptım" değil, "biz yaparız/biz yaptık" yaklaşımı bizim açımızdan ilkeseldir. Burjuva bencilliğinin, yoz yaşam tarzı ve düşünce yapısından, toplumsal dönüşüm ve kolektif yaşamın, özgürlükler dünyasının adım adım inşasının bireyde ve toplumda gerçekliğe kavuştuğu noktadır aynı zamanda.

Sınıf savaşımında, esaslı başarı ve ilerlemeler, örgüt ve kolektif çalışma olmaksızın gerçekleşemez. Tesadüf değil, sistemli, planlı ve kalıcı başarıları yakalama ve bunun sürekliliğinin sağlanması, kitlelerin gücünün birleştirilmesi ve kolektif hareketinin sağlanması ile mümkündür. Bu aynı zamanda örgütlülüğü güçlendiren, kitlelerle daha güçlü ve kalıcı bağları yaratırken, kitlelerin özgüvenini, inisiyatifini geliştiren bir özelliğe de sahiptir. Bireysel çabalar, yetenekler ve kimi başarılar mümkün olsa da kalıcı ve sistemli olmaktan, dahası sınıf savaşımında etkili olması olası değildir. Kuşkusuz, bireysel yetenek, çaba ve üretimler önemsiz değildir, ancak bu yetenek ve emekler, kolektif bir parçasına dönüştürüldüğünde daha yaratıcı ve etkili olacaktır.

Bugün özellikle de tasfiyeciliğin ve reformizmin revaçta olduğu bir döneme tanıklık etmekteyiz. Karşı-devrimin olabildiğince tam güç olanaklarını devreye koyarak devrim ve demokrasi güçlerini imhaya yöneldiği verili koşullarda, örgüt ve kolektif

çalışmanın önemi daha da büyük bir zorunluluktur. Karşı-devrimin yaratmaya çalıştığı tam da örgüt ve kolektif üretim ve mücadelenin yok edilmesidir. Burjuva liberal ve reformist güçlerin de hedefinde olan yine aynı sınıf örgüt/örgütlülüğü ve çalışmasıdır. Burjuva yaşam ve düşünce yapısını, bireyciliği kutsayan, sınıf ve ezilenlerin kolektif düşün ve eylem dünyasına saldıran, özgürlüğü burjuva yaşam tarzının inşasında arayan ve son tahlilde devrimci düşünce ve yaşamı aşındıran bir yaklaşımdır. Devrimin olanaklarının burjuva sisteme yedeklenmesini sağlayan bir düşünce, pratiktir ve bugün karşı-devrim tarafından olabildiğince önü açılmaktadır.

Devrim ve özgürlük mücadelesinin imkansızlığı, devrimci savaş ve mücadelenin değiştirici-dönüştürücü gücünü, zorun tarihsel ve güncel önemini karartmaya kendisini adayan bu anlayışlara karşı, direnç ve bilinç yüklü bir duruş sergilemek ve etkili bir mücadele de dönemin tarihsel görevi olarak önümüzde durmaktadır. Zor dönemlerde ortaya konulan bilinçli irade ve örgütlü yaşam ve mücadele pratiği güçlü, disiplinli ve sağlam bir örgüt ve mücadeleyi öreceğini/yaratacağını unutmamamız gerekiyor. Örgüt, kitlelerle birleştiği takdirde, yani kitle karakteri kazandığında anlamlı olur. Kitlelerle ısrarla bağ kurma, kitlelerle birlikte kolektif devrimci bir mücadele pratiği adım adım örüldüğünde anlamlı olur. Örgüt ve kolektivizm olmadan, halk deryasında özgürlükler dünyasının mayalanması ve inşası mümkün olmayacaktır. Bunun için de, daha sağlam, kalıcı, kolektif işleyen, geleceği kucaklama yeteneğine sahip örgütlülükler yaratma ve kolektif mücadelenin ısrarla uygulanmasının azami çabası can alıcı önemdedir. Bu anlayış ve çalışma tarzı, zor dönemleri karşılama ve bunu aşma iradesini gösterecek güçlü sınıf örgütlerini inşa edebilir. Bunu yapabilecek irademizin olduğunu, bizde saklı olan gücün farkına varmalıyız. Gün, daha inisiyatifli ve bilinçli hareket etme, kitlelerle birlikte geleceği yaratacağımıza olan inancımızla örgütlülüklerimize daha güçlü sarılma ve sahip çıkma günüdür. Düşmanın saldırıları ve her türlü tasfiyeci-liberal anlayışla keskin bir hesaplaşma da ancak bu sürecin örülmesi kendisini görünür kılacak ve bir kalkan olabilecektir.

Toplumsal Özgürleşmede Proletarya, Aydın ve Bilgi - II

Her sınıf kendi toplumsal ilişkilerinin bilgisiyse donanır, hareket eder. Bilgiyi bu amaçla kullanır. Zorunluluğu kavramak ve dönüştürmek onun bilgisine vakıf olmakla başlar. “Devrimci teori olmadan devrimci pratik karanlıkta el yordamıyla yürümeye benzer” sözü de bilginin/teorinin önemini anlatır. Muktedir olmak sadece bilgi ile ilgili değildir kuşkusuz, ancak gerçeğin bilgisine sahip olmadan, içinde yaşanılan toplumsal koşullar/ilişkiler kavranmadan da bu amaca ulaşılamaz. Dolayısıyla komünistler için bilgi sınıf mücadelesinin yararlarının/ilişkilerinin kavranması ve toplumsal devrimi gerçekleştirme amacıyla anlam kazanır. Proletarya bugün egemen değildir ama bu onun hep böyle kalacağı anlamına gelmez, devrimci dönüşüme önderlik edecek tek sınıf olduğu gerçeğini değiştirmez. O gelececek, egemen olacak ve kendisiyle beraber tüm sınıfları kaldıracak olan sınıftır. Bunu başka bir sınıf gerçekleştiremez. Bu yüzden o sonuna kadar devrimcidir. Toplumsal üretim ilişkisi içindeki/karşısındaki pozisyonu itibari ile bu böyledir. Tam da bu nedenle gerçeğin bilgisini sadece en doğru kavrayan değil en doğru sentezleyen/sentezleyecek tek sınıftır da! Çünkü o MLM gibi bilimsel bir ideolojiye sahiptir.

Proletaryanın tarihsel rolü toplumun ilerlemesinin ama tam anlamıyla gerçek ve özgürce ilerlemesinin koşulu haline gelmiştir. Burjuvayı artık her türlü toplumsal ilerlemenin/devrimci dönüşümün düşmanıdır. Bilgiyi/teknik vs. bu anlamda kullanır. Özgürleşmenin önündeki engelse bilginin gelişmesine köstek olur. Emperyalizmin asalak/gerici karakteri burjuvaziyi her gün daha fazla bu yönde ilerletir. Bilgiyi/aydınları da bu amacın bir parçası kılmak için de elinden geleni yapar/yapmaktadır. Aydınların her zaman ve çoğunlukla buna karşı net ve kararlı bir tavır içinde oldukları söylenemez. Egemen sınıflar ilişkilerini tamamen koparmak istemezler, bunu göze alamazlar, dolaylı/dolaysız bu ilişkiyi bir şekilde sürdürürler. Ancak aydınlar faaliyetlerini tam bir özgürlük ortamının olanakları içinde gerçekleştiremezler. Egemen üretim ilişkileri şu veya bu derecede onları sınırlar, egemen fikirlere tabiiyeti/itaati dayatırlar. Küçük burjuva ideolojik karakteri gereği aydın doğal olarak bu ilişkilerinin bir ürünüdür. Haliyle onu belirleyen ilişkilerin fikirleriyle yaşar/üretir. Gene de o ta-

mamen bu sınırlara sığmaz/hapsolmaz, en azından tek gerçek amacı bilgi üretmeye bağlı kaldıkça bu böyledir. Çünkü bilgi üretmek sınırsız bir faaliyettir, egemen ilişkiler/fikirler ise sınırlı. Aydın bunun dışına taşan her faaliyeti/bilgisi ile aslında ege-

men fikirleri de karşısına almış olur. Mevcut üretim ilişkileri onun yeni/ilerici fikirlerinin gerisinde kaldığı oranda aralarında bir uyumsuzluk baş gösterecektir. O zaman fikir düzeyinde mücadele kaçınılmazdır. Elbette bu doğrudan iktidarı karşısına almak biçiminde olmaz ama proletarya ile yakınlaşmayı gözetecek onun mücadelesinin kendi yararına imkanlarından yararlanmak isteyecektir. Daha da önemlisi bilgi/fikir faaliyetinin sınırsız koşulunun ancak proletarya ile sağlayacağını görüp buna inanırsa bir ayağıyla onun yanında duracaktır!

Bilgi hiç şüphesiz ilerlemenin/devrimin olmazsa olmazıdır. Herhangi bir şeyi veya bir süreci kendi lehimize/çıkarmıza kullanarak mutlaka o şeyi

veya süreci analiz etmeyi gerektirir. Bu “bilgi” edinmektir. Aydınlar “bilmenin” ustası kişilerdir, işleri bilmektir ve bildiklerini faaliyetlerde bir biçimde sunmaktır. Bu anlamda bilgi her insan faaliyetinde olmakla beraber aydın kesiminle özel bir mal-

her zaman sonra gelir, pratik daima daha fazladır, daha önderdir. Bizim amacımız bilgiyi edinip pratiğe hükmedebilmektir. Bunu sınıflar mücadelesinin açıkça savunan ve en ileri seviyede kavrayanlar komünistlerdir. Bu nedenle komünistlerin aydınlarla ilişkilerinde ikiyüzlülük yoktur; onlara devrimin öncülerini payesi biçemedikleri gibi onların dönüştürülmesinden de açıkça söz ederler. Bilgi taşıyan, bilgi üreten, bilgiyle yaşayan kaçınılmaz olarak bilginin kaynağından gelen devrimci özü de taşır, işler. Bu, bazen aydına rağmen olur. Bunun en iyi örneği Marks’ın severek okuduğu aristokrasi yanlısı “gerici” Balzac’tır! Aydınların bunu bazen bilinçli, birer devrimci olarak yaptıkları da olur, Gorki gibi; N. Hikmet gibi ve Y. Güney gibi. Ama asıl unsur bilginin devrimci özüdür. Komünistlerin, bu özü bildikleri/tanıdıkları için onun taşıyıcılarıyla doğru politikalar temelinde ilişkilenebilir olmazsa olmazdır.

Proleter iktidarlar bilgiyi denetime alma ve onun gücünü salt iktidar için kullanma tavrında olmazlar. Bunun aksini yapan iktidar, adı proleter dahi olsa burjuvadır veya burjuvalaşma eğilimindedir. Kültür Devrimlerini bilgiyi denetime alma, kitleleri yönetilmeye mahkum kılma politikalarına karşı yapılan/yapılacak devrimler olarak tanımlamak yanlış olmayacaktır. Böylece “düşüncedeki enerjiyi insanların hizmetine sunmak” komünistlerin tavrı/tarzı olarak ve aynı zamanda aydınlarla, ilişkisinin konusu olarak değerlendirilebilir. “...sanat ve bilim gibi alanlarda neyin doğru neyin yanlış olduğu meselesi; bu çarelerde gerçekleşecek hür tartışmalar ve politik faaliyetlerle aşılmalıdır.” (Mao, Felsefi Yazılar, syf. 162, Patika Kitap) Aydınlar ile proletarya arasındaki çelişki ideolojik bir içeriğe sahiptir. İdeoloji çelişkiler/sorunlar ise eleştiri, ikna ve eğitimle giderilebilir, farklı yeni ve ilerici fikirler de böyle gelişebilir. Aydınlar bilgilerini/yeteneklerini toplumun özgürleşmesi amacı doğrultusunda kullandıklarında kendi özgürleşmelerinin de önünü açmış olurlar. Komünistler aydınları dönüştürmekle beraber onlardan öğrenmesini de bilmelidir. Her proleter/komünist bir aydın, her aydın bir proleter/komünist olabilmelidir. Aydınlarla ilişki bu amaçla/perspektifle geliştirilmelidir...

(Bitti)

Bilgi elbette her şey değildir. Her şey olmadığı için sürekli gelişmek zorundadır ve gelişmektedir! Bilginin kaynakları onun “her şey” olmasının da engelidir zaten. Biliyoruz ki bilgi

Düşlerinize Sahip Çıkmın, Kavganıza Sahip Çıkmın!

Yaşamının 34 yılını hapisanelerde geçiren tutsak Partizan Hasan Gülbahar ile tutsaklık sürecini ve toplumsal muhalefetin bir parçası olan hapisaneler cephesinin sorunları üzerine konuştuk.

YENİ DEMOKRASİ- *Merhaba, geniş kamuoyu sizi en uzun süre tutuklu kalan siyasi tutsaklardan birisi, "Türkiye'nin Mandelası" olarak tanıyor. Bir de sizin ağzınızdan öğrenmek istiyoruz, Hasan Gülbahar kimdir?*

HASAN GÜLBAHAR- Lise yıllarında Kaypakaya'nın düşünceleri ile tanışıp devrimci mücadeleye girmiş, onun düşünceleri ile bu mücadele içerisinde var olmuş, 1970 yıllarında hem çalışıp hem okuyan, 12 Eylül 1980 AFC'sinden 4 ay sonra 19 yaşında tutsaklıkla tanışan liseli bir genç ve sonraki hayatının 34 yılı içeride geçmiş bir devrimciyim.

YENİ DEMOKRASİ- *Hangi davadan tutsaklık yaşadınız?*

HASAN GÜLBAHAR- Ben 12 Eylül'den 4 ay sonra bir operasyonla gözaltına alındım. O dönem TKP/ML-TİKKO-TMLGB davasından soruşturma söz konusu oldu. Sonraki süreçte bu örgüt davası üzerinden şekillendi. Tüm bu yargılamalar bu örgüte ait siyasal eylemliliklere dair oldu.

YENİ DEMOKRASİ- *34 yılın ardından gelen tahliye sonrası neler hissediyorsunuz?*

HASAN GÜLBAHAR- Aslında neler hissediyorsun sorusuna gelince nasıl cevap vereceğime dair biraz tereddüt yaşıyorum. Bir taraftan uzun tutukluluk içerisinde olmak, sevdiğilerimden, yoldaşlarımdan uzak bırakılmışlığın getirdiği ciddi bir özlem duygusu söz konusu. Yaşamda eksik bıraktıklarını hep tamamlama isteği. İçerde uzun kalan insanların sanırsam en önemli yanlarından bir tanesi günlük yaşamın, karmaşanın içerisinde çok sıradan gördüğü şeylerin birer hasret konusu olması. Düşüncesini bunlara yoğunlaştırdığı bir hayat aslında tutsaklık hayatı. Bu yanıyla yaşamın detaylarına daha fazla dikkat çeken bir özellik de kazandırıyor tutsaklık hayatı. Elbette devrimciler açısından en önemli ayırt edici özelliği o duvarların, tel örgülerin dışına taşan, dışarıyla beraber yaşayan bir

pozisyon içerisinde olması. Burada Nazım'ın o dizeleriyle söylemek gerekirse; "İçerde gülü, bahçeyi düşünmek fena, dağları, deryaları düşünmek iyi." Dışarıyı olduğu gibi yaşayan insan pozisyonunda olmak demek devrimci tutsak olmak demektir. Tutsaklık demek her şeyden önce özlem demek. Yaşamın içerisinde olma özlemi değil aynı zamanda duvarların ötesinde olmak, özgürlük duygusunu öyle de bir fiil yaşayabilmek. Aslında duvarlar ve engeller insanın düşünmesinin, hissetmesinin, dışarıdaki yaşamın içerisine katılmanın önünde engel değil ama bizzat içinde olmakla duygular-

man dilimi gibi hissediyorum. İnsan dışarıda kaldıkça tutsaklık dönemlerine dönük, o dört duvar arasında olmasına dönük, dışarıdaki yaşama karışıkça ona dair farklı anlamlar ve duygular yaşanabileceğini düşünüyorum. Bunun yanı sıra içeride olmaktan kaynaklı üzerinde bir yük taşıyan insanların özgürlüğüne birlikte o yükten kurtuluyor olması da ayrıca sevindirici. Dışarıya çıktığın an sadece kendi anılarını değil o anılarını yaşamın içerisinde var eden insanların içeride olması bizim yüreğimizde, aklımızda bir yük olmayı sürdürüyor. Bir yanılla birbirimize devrettiğimiz yükler.

da bunu yaşamak arasında bir farklılığı yok saymamak gerekiyor. Şuan için çıkan insan açısından sanırsam o farklılığında ortadan kalkmasının getirdiği özel bir duygu var, sadece sevinçle açıklanacak bir şey değil, sadece mutlulukla açıklanacak bir şey değil, ya da sadece heyecanla tanımlanacak bir şey değil. Bunların hepsini içeren bir farklılık. Tutsaklık yaşamım içerisinde bana en farklı gelen nokta, dışarıya çıktığınızda o kalabalıklara karıştığınızda, çok uzun bir dönem içeride kalmış olsanız da, bir şeyi yarım bırakmışsınız 'ben şuraya kadar gidiyorum, geleceğim' demişsiniz ve dönmüşsünüz, oradan devam ediyorsunuz duygusu var. Benim için en ilginç duygu bu. Bazen sorarlardı ne hissediyorsun? Bir yere gitmiş gelmişlik duygusu oluşuyor insanda, benim şuan ki duygum da o. Bazen geçen yılların uzunluğuna bakıp ne kadar uzun olmuş diye düşünüyorsun. Bir taraftan da o yılları çok kısa bir za-

YENİ DEMOKRASİ- *Siz aynı zamanda Türkiye'nin 34 yıllık hapisane sistemini de birebir yaşadınız? Neler değişti veya değişmedi?*

HASAN GÜLBAHAR- Benim tutsaklık sürecim de Türkiye'deki hapisane sisteminin evet bir tanığı niteliğinde oldu. Cunta hukuku ve hapisane sisteminden sonraki süreçlerdeki cunta hukuku ve hapisane sisteminin arasında bir paralellik söz konusu.

Biz o dönemde askeri hapisanelerde kaldık, bunların yerini sonrasında devrimci, demokrat ilerici güçlerin kaldığı E tipi hapisaneler aldı. Daha sonra M tipleri denilen daha küçük koşulların olduğu bir sistem geldi. 1930'lardan 1990'lara kadar koşullar sistemi olarak geçti. 1991 sonbaharında Eskişehir tabutluğunun açılmasıyla TMK'da yer alan siyasilerin tek kişilik hücrelerde kalması yönlü bir işleyiş ve tüzük oluşturuldu. Bunun nedenle-

rine de gelirsek; 1980'lerin sonuna doğru Kürt Ulusal Hareketi'nin silahlı mücadelesinin yükselişi, işçi sınıfının bahar eylemlikleri, 1996 1 Mayıs'ında zirve yapan devrimci hareketin kitleselleşmesi söz konusuydu. Hapisanelerde de devlet koğu sistemi yerine tek kişilik koğuşlarla bireyleri izole etme saldırısını hayata geçirildi. Bunun devamında da 19 Aralık Hapisaneler Katliamı ile de F tipine geçildi.

Bugün de devlet F tipi saldırısından istediği arzu ettiği sonuçları çıkaramamış olacak ki tipsiz denilen Yüksek Güvenlikli Hapisaneleri inşa ediyor. Hücre sisteminin yanı sıra dayanışmayı, paylaşmayı, örgütlülüğü ve komün yaşamını dağıtmak açısından da bu uygulama olarak kafes biçiminde hapisaneler inşa edildi. Gördüğüm en önemli değişikliklerden birisi de hapisane yönetimlerini merkezi olarak Adalet Bakanlığı'nın yapması ve pilot hapisaneler seçilerek 12 Eylül'de dayatılan ayakta sayım, iletişimin daraltılması gibi uygulamalara gitmesi oldu. Bu da taleplerin ve mücadelenin yönünün bizzat siyasi iktidar olduğunu bize gösteriyor. Saldırının merkezi olduğu bir durumda mücadelenin de aynı şekilde merkezileşmesi, aile ve tutsak örgütlenmelerinin buna göre şekillenmesi gerekiyor.

Hapisaneler sistemindeki her değişiklik hem fiziki hem de hukuki değişiklikleri içeriyor. Mekanlar yeniden düzenleniyor örneğin koğuşlar yerine 1-3 kişilik hücreler inşa ediliyor. Bunlar fiziki değişiklikler. Yargılamalar yine buna göre yapılıyor. TMK'nın sınır tanımaz ceza yasaları sonucu mahkumiyetler onlarca yıllara varan bir boyuta ulaştı. 2004'te çıkan yasayla bu sistem kaldırılarak ceza süreleri azaltıldıysa da ceza infaz süreçleri ağırlaştırılarak kendince bir dengeyi de oluşturdu. Zaten bunu bir olumluluk olarak değerlendirmek mümkün değil.

Toparlarsak kalabalık koşullar sisteminin getirdiği ortak yaşam, paylaşım ve komün yaşamı, dışarıdaki toplumsal gelişmelere verilen refleksi ortadan kaldıracak bir mekan düzenlemesine gidildi ve F tipleri de bunun karşılığı oldu açıkçası. Tabi bunlara geçiş öyle kolay olmadı, devrimci tutsaklar 96'da Ölüm Orucu Direnişi ile 19 Aralık Direnişi, Ulucanlar Direnişi ile bu

saldırıya karşı durdular.

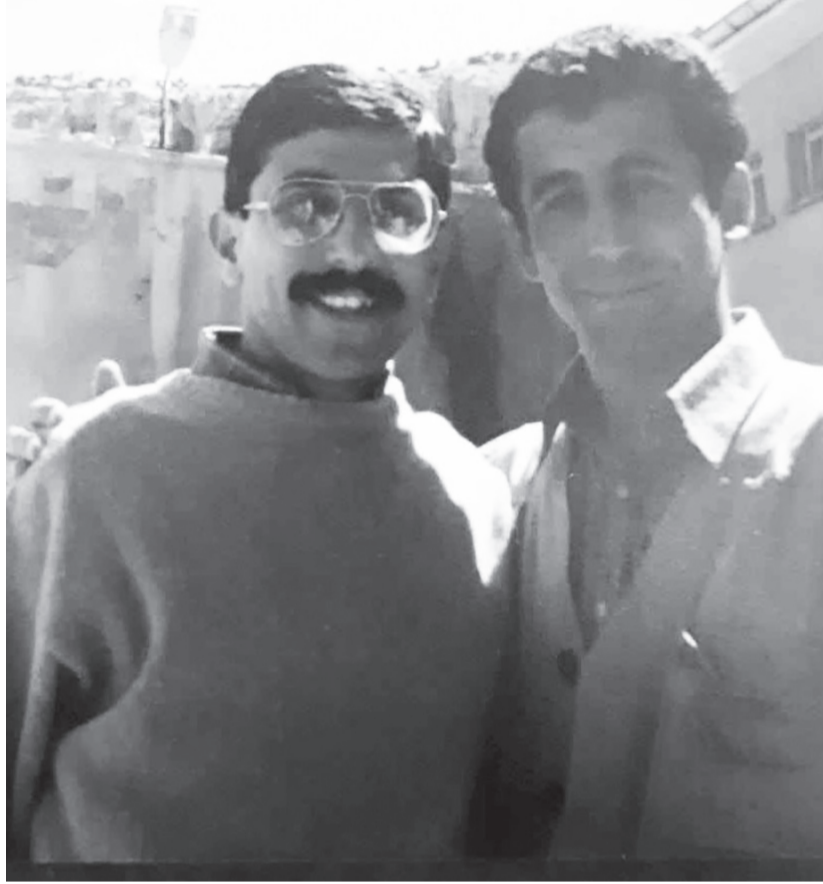
Türkiye’de hapishaneler devrimci tutsaklar açısından toplumsal muhalefetin bir parçası durumunda oldu hep. Sadece kendi sorunlarıyla değil toplumsal gelişmelerin ve sorunların ciddi siyasal olayların yaşandığı koşullarda da içerisi bazen işaret fişegini çakan pozisyonda da oldu. Bu anlamıyla toplumsal muhalefetin direngen bir adresi oldu. Esas F tipi saldırısına gidilmesinin izolasyon, yalnızlaştırma ve tecridin uygulanmasının da nedeni budur. Hapishaneler topluma bir gözdağı deyim uygunsu düşünce anlamında terbiye edilmesinin de bir aracı kılındı. Sistem kendisinin karşısında örgütlü bir güç olarak durulması düşüncesini güçlendirecek veya onun varlığına destek olacak hiç bir alanı kendi sınırları içerisinde yaşam hakkı tanımadığını gösterdi yaşanan katliamlarla... Her zaman için siyasal iktidarları korkutan şey örgütlülüktür. Gerek içerde gerekse de dışarda. Tecrit içerde bu mantıkla uygulandı ve dışarıya da onun üzerinden toplumun terbiye edilmesinin aracı haline getirildi.

YENİ DEMOKRASİ- *Hapishanelerde bugün ne gibi sorunlar var?*

HASAN GÜLBAHAR- Tabii hapishaneler sorunu bugün de devam ediyor. Dışarıdaki insanlar açısından da bilinmez bir şey olmadığını düşünüyorum. Bu kadar yoğun tutuklamaların olduğu, hukuki kaygıların bir kenara bırakıldığı, temel insan haklarının bir kenara bırakıldığı bu koşullarda hapishane nüfusunun artmasının da şaşırılacak bir şey olmadığını düşünüyorum. Şubat 2016’dan bu yana kaldığım ve son olarak tahliye olduğum, Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi de özel uygulamalarla gündeme gelen bir hapishaneydi. Şöyle basit bir örnekle bile bu durumu dile getirebilirim; aynı alan içinde iki tane T Tipi, iki tane de F Tipi hapishane mevcut. Fakat her hapishanede ayrı kanunlar işliyor. Dışarı ile iletişim araçlarımızdan en önemlisi mektuptur. Fakat gönderdiğimiz mektuplar yerlerine ulaşmıyordu, ya da karalanmış-çizilmiş olarak ulaşıyordu. Aynı hapishane içerisinde arkadaşlarımıza gönderdiğimiz mektuplar bir ayda ellerine ulaşıyor. Düşünün ki seslenseniz sesinizin ulaşacağı yere, mektup bir ayda ulaşıyor.

Son dönemlerde havalandırma üstlerini tel örgülerle kapatarak tutsakları kafes altına almaya çalıştılar. Devrimci tutsakların iradesi ve direnişi sayesinde şimdilik siyasal tutsaklar bu uygulamanın dışında tutuldu.

Lakin adli mahkumlar ve cemaat tutukluları bu tel kafes uygulamasına maruz kaldılar. Elbette kim olursa olsun bu insani olmayan ve hiç bir mantığa oturtulamayan uygulamayı kabul etmek mümkün değildir. Günün birlik ihtiyaçlar ve dayanışma imkanının tamamen sıfırlanması demek olan bu tel kafes uygulaması, insanları bireycileştirme, atomize etmenin bir gereği olarak görülüyor. F tiplerinin ilk ortaya çıkış sebebi de buydu aslında. İnsanları örgütlü-komün yaşamından soyutlayarak bireycileştirmek ve böylece devrim-

ci iradeyi teslim almaktı niyetleri. Bugünkü bu yönlü saldırılar amaçlarına ulaşamadıklarının da tespiti-irtirafı niteliğindedir.

Hapishane idaresi ile sorunlarımızın çözümüne adanmış tüm adımlar karşılıksız kaldı, tam bir muhattapsızlık-kayıtsızlık süreci uyguladılar. Bugün de orada bu sorunlar hala devam etmektedir. Bu sorunlar basit sorunlar değildir. Örneğin haftada 10 saate kadar uygulanması gereken sohbet hakkının keyfi sebeplerle gasp edilmesi demek, günün 24 saati 3 kişilik bir hücrede geçen- ki bunun yıllar yılı bulduğunu düşünün-bir tutsak açısından ne kadar önemli olduğunu kavramak pek de zor olmasa gerek. Sosyal ilişki ve paylaşım ortamını ortadan kaldıran bu uygulamalar sadece hak gaspı değil, aynı zamanda bir saldırıdır.

Hapishanelerdeki en can yakıcı ve kuşkusuz en acil çözüm bekleyen sorunların başında hasta tutsaklar gelmektedir. Bine varan hasta tutsaklar listesinden bahsetmekteyiz. Bin, rakam olarak bir şey ifade et-

meyebilir. Fakat farz edin ki bin kişilik bir kalabalık, bin hasta tutsağın resimlerini taşıyor. Bir alanda topladığımız o kitlenin nasıl bir yekün olduğunu o zaman daha net göreceklerdir. 78 yaşındaki Sise Bingöl’ün sağlık durumu her geçen gün kötüye gidiyor, zaten korsakoff hastası olan Kemal Özelmali açlık grevinin 72. gününde bilincinin kapalı olduğu gerekçesiyle hastaneye kaldırıldı. Ergin Aktaş’ın iki kolu da yok, bu sebeple kendi ihtiyaçlarını göremeyecek durumda. Lakin insanlık dışı bir cezalandırma ile ağırlaştırılmış

müebbet cezası verilerek tek kişilik hücrede tek başına tutuluyor. İlk aklima gelen isimler bu oldu ama birçok tutsak var ki kendi ihtiyaçlarını kendileri görececek durumda değiller. Hastalıkları buna engel oluyor. İlk işimiz o dost ve yoldaşlarımızı dört duvar arasından çıkarmak olmalıdır.

Ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin durumu da vahim bir noktadadır. Ölünceye kadar hapishanede kalma gibi kabul edilemez bir cezalandırma mantığı, bir hukuk anlayışı söz konusudur. Bu yetmezmiş gibi hapishane koşulları onlar için çok daha zorlaştırılıyor. Günde bir saat havalandırma hakkının olduğu bir yaşam alanı sunuluyor. Bu koşulların değiştirilmesi sadece içerdekilerin direnmesi, tavır koyması ile gerçekleşemez. Bugün dışarıdakiler daha fazla tutsaklarla dayanışma içerisinde olmalıdır. Çünkü bu herkesin ve her kesimin sorunudur. Unutmayalım ki dayanışma yaşatır.

Son olarak, biliyorsunuz ki hapishanelerde bugün açlık grevleri yapılmaktadır. İmralı’daki tecrit, tec-

rit içerisindeki bir tecrittir. Devlet, Abdullah Öcalan’a dönük özel bir savaş hukuku işletiyor. Bu sebeple ne ailesi ne de avukatları kendisiyle iletişim kurabiliyor. Bu tecride karşı ses çıkaran, eylemlilik içerisinde olan, bedenini açlığa yatıran tüm dostları da sizin aracılığınızla selamlıyorum.

YENİ DEMOKRASİ- *34 yılın sonunda karşımızda dirençli, umutlu ve her daim güler yüzlü bir Hasan Gülbahar görüyoruz. Bunun “sırrı” nedir?*

HASAN GÜLBAHAR- İnsanın yaşama bakışı neyse, yaşamı kavrayışı neyse, nasıl bir hayat felsefesine sahipse, geleceğe dönük nasıl düşler görüyorsa aslında yaşama da onlar üzerinden sarılıyordur. İnsanı kendisiyle barışık kılan en önemli unsur bunlardır diye düşünüyorum. Umut, basit bir iyimserlik değildir aslında. Bir yazar dostumuzun çok güzel bir ifadesiyle söyleyecek olursam; umut da politiktir! Dolayısıyla basit, karşılığı olmayan, bir amacı gerçekleştirmeyi içerisinde barındırmayan bir duygu-düşünce ancak iyimserlikle ifade edilir. Umut dediğimiz şey ise iyimserlik değil, gerçeğin ta kendisidir. Biz umutluysak eğer, mutlaka yapmaya çalıştığımız-hayat vermeye çalıştığımız bir düşün de sahibiyiz demektir. Erich Fromm’un sevdiğim bir sözü vardır; *“Umut insanın özlemlerine, istemlerine, hayallerine karşılık düşen şeydir ama inançla beslenmediği müddetçe anlamsızlaşır.”* Buna bir halka daha eklemek gerekir bence. O da; gelecek inancı, bir diğer ifade ile direnme gücü! Umut, İnanç ve direnme gücü. Bu üçü olduğunda insanların geleceğe dair yapmak istedikleri noktasında karşısına çıkan sorunlara yenilmeyeceğini düşünüyorum. Hapishanede hem beden olarak hem de duygu-düşünce olarak iyi kalmının en önemli sırrı; düşlerine sahip çıkmasıdır, kavgasına sahip çıkmasıdır! Bu sebeple içeride olan dost ve yoldaşlarımız gülümsemeyi hiç eksik etmeyen, yaşama bağları güçlü ve o dar koşullarda- olanaklarda kendi benlikleriyle var olabilmeyi sağlayabilen insanlardır.

YENİ DEMOKRASİ- *Son olarak ne söylemek istersiniz?*

HASAN GÜLBAHAR- Hep düşleriniz olsun... Sevinç, mutluluk, güzellik, yaşamın anlamı dediğimiz şey bundan ibarettir.

Not: Röportajın tamamına www.yenidemokrasi2.net adresinden ulaşabilirsiniz.

Emperyalist Dalaşta Kerç Boğazı Krizi

2013 yılında Ukrayna halkı dönemin iktidarına karşı sokak ve meydanları doldurduğunda dünya halkları da yüzünü bu ülkeye dönmüş bu göstericilerin Ukrayna halkı için daha iyi bir yaşamın başlangıcı olmasını dilemişti. Ancak var olan iktidarın Avrupa Birliği (AB) yanlısı anlaşmayı iptal etmesiyle patlak veren gösteriler çok geçmeden emperyalist devletler arasındaki hegemonya mücadelesinin tarafı haline getirilmişti. Karşıt grupların da sokağa çıkmasıyla iç

Ukrayna tarih boyunca coğrafi konumunun getirisini bir çekişme alanı olarak avantajdan çok dezavantaj olarak yaşamış bir ülkedir. Ancak emperyalistler arası çelişkilerin ve çatışma noktalarının arttığı günümüz koşullarında Ukrayna ABD için Rusya'yı çevreleme hedefinde Karadeniz'de güçlü bir varlık kurmak için değeri yüksek bir karttır. Üstelik Ukrayna'yı NATO'ya alarak bu ülkeyi Rusya'ya karşı tam bir karakola dönüştürmeyi hedefliyor. Rusya açısından ise Ukrayna gaz ve

2013 yılı öncesi dengelere gerilim noktaları ve çelişkilere yeni çelişkiler eklenmiş, bunlar iç ve dış müdahaleler sonucunda da çok daha fazla derinleşip hassaslaşmış durumdadır.

25 Kasım'da Odessa'dan Manipol'a gitmek isteyen Ukrayna'ya ait üç savaş gemisine Rusya'nın; kara sularını ihlal ettiği gerekçesiyle Kerç Boğazı'nda el koyması ve 24 personelini gözaltına alıp tutuklamasıyla başlayan ve kısa sürede durulacağına ilişkin herhangi bir emarenin de olmadığı kriz, tam da ifade ettiğimiz

tılı olarak bu seçimlerde yüksek bir ihtimalle iktidardan düşmesi beklenen Poroşenko'nun suni krizler yaratıp gerilimi tırmandırarak iktidarda kalmanın yollarını aradığı bu iddialardan biri. Nihayetinde kriz sonrası ülkenin önemli bir bölümü (Zaporoje, Lugansk, Donetsk, Vinnytsa, Nikolayevi Odessa, Jummı, Harkov vb.) içine alan 1 aylık (2 ay olması planlanıyordu ancak muhalefetin baskısıyla 1 aya düşürüldü) sıkı yönetim ilanı bu iddiayı güçlendiren bir yerde duruyor. Zira

Ukrayna sıkıyönetim yasanınca: Sıkıyönetim boyunca herhangi bir seçim ya da referandum yapılamayacak. Grevler yasaklanacak, sokağa çıkma yasağı uygulanabilecek vs.

Yine seçim öncesi ekonomik kriz içindeki ülkede ABD/AB den gelen yardımların hızlandırılmak istenmesi, Rusya açısından konuya baktığımızda Rusya'da kötü olan sosyal ve ekonomik durumla bağlantılı olarak düşen kamuoyu desteğini

güçlendirmek ve Rusya halkının bu sorunlar üzerindeki dikkatini dağıtmak istemesi vb.

Şüphesiz bütün bu iddialar krizin ortaya çıkmasında ya da gidişatında şu ya da bu şekilde etkili olacaktır ve hem Rusya hem de Ukrayna halkının "huzur ve güvenliğini" etkileyip tehlikeye atacaktır. Ancak Ukrayna için esas tehlike emperyalist bloklar arasındaki çıkar dalaşında giderek şiddet ve çatışma sarmalına sürüklenme ihtimalindedir. Nitekim kriz sonrası ABD-AB emperyalist devletler ve vurucu gücü olan NATO'dan yapılan açıklamalara ve bu açıklamalara cevaben Rusya tarafından belli noktalarda restleşmeye varan açıklamalara ya da Arjantin'de soğuk rüzgarlara bakacak olursak ortaya çıkan tabloyu çok daha net okuyabiliriz.

çatışmaya dönüşen eylemler sonunda beş binin üzerinde insanın hayatını kaybettiği bir can pazarına dönüşmüştü. ABD-AB emperyalizmi yanlısı göstericiler Rusya ile yakın ilişki içinde alan iktidarı devirip ülke yönetimine ABD-AB'li emperyalistlere yakınlığıyla bilinen bir iktidarı getirip evlerine dönseler de, yeni hükümetin beklentilerinin aksine bu beklentilerin çok uzağında bir yaşam standartlarıyla karşı karşıya kalmışlardır. Üstelik ülke bölünmekten kurtulamamış Donetsk ve Luhansk bölgeleri Ukrayna'dan tek taraflı olarak bağımsızlığını ilan etmişti. Kırım ise 16 Mart 2014'te yapılan referandumla %93 gibi yüksek bir oy oranıyla Rusya'ya bağlanma kararı almıştı.

Rusya ve batılı emperyalistler arasında tampon bir ülke konumundaki

petrol ithalatında Avrupa'yla açılan bir köprü niteliği taşıyor. ABD ve AB'li emperyalistlerin amacını bilen Rusya kendisine karşı yapılan her türlü hamleyi boşa çıkarmanın mücadelesini veriyor. Dolayısıyla Ukrayna'nın güvenliği de dahil, içinde bulunduğu koşullar 2013 yılı öncesine göre çok daha fazla risk barındırmaktadır. Donetsk ve Luhansk bölgelerinin tek taraflı da olsa bağımsızlığını ilan etmesi -ki Ukrayna merkezi yönetimi bu ilanı tanımasa da engelleyebilmiş de değil- Rusya'nın Kırım'ı ilhakı, 2014 yılında ayrılıkçı (Rusya yanlısı) cumhuriyetçilerle imzalanan Misk anlaşmasıyla çatışmalar durulsa da bu anlaşma taraflar arasındaki hiç bitmeyen gerilimin zaman zaman küçük çaplı da olsa sıcak çatışmalara dönmesini engelleyememiştir. Sonuç itibarıyla bu gün Ukrayna'da

olgunun altının çizilmesi anlamına gelmektedir.

Kerç Boğazı, Karadeniz ile Azak Denizi arasındaki tek bağlantı noktası olmasıyla önem taşıyan, 2003 yılında Rusya ve Ukrayna arasındaki anlaşmayla ortak karasu olarak belirlenen ve birbirini bilgilendirerek kullandıkları bir boğaz. Ancak Rusya'nın Kırım yarımadasını 2014 yılında ilhak etmesiyle birlikte boğazın kontrolü Rusya'ya geçti. Bu durum başlı başına sorun üreten bir yerde dursa da Kerç boğazı krizinin nedenlerine dair birçok iddia gündemde. Birkaç örnek verecek olursak:

Ukrayna'da 4 ay sonra yapılacak olan devlet başkanlığı seçimlerinde yolsuzluk. Ülkedeki yoksulluk ve işsizlik gibi birçok nedenle bağlan-

Burjuva Engelleri Devrimci Sanat Köprüleriyle Geçebiliriz!

Günümüz insanın sanatın deviriciliğine daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı olduğunu söylersek yanlış olmaz. Zira insan daha önce bu kadar özgürlük yitimine uğramamış, onun bilinci hiç bu kadar köreltici saldırıya maruz kalmamıştı.

Vaatlerinin aksine küresel ölçekte savaşlar, ekonomik krizler, eşitsizlik, işsizlik, ahlaksızlık, umut kırıcılığı ve daha pek çok insanı aşağılayıcı durumların kapitalizmin zorunlu sonuçları olduğu belli olunca, buna tepki olarak post-modernizm, parçalanmış topluma sosyal, kültürel, dinsel biçim kazandıracak bütünlük aramak üzere ortaya atıldı ve tepkili olduğu şeyin –kapitalizm- en güçlü saldırı silahı haline geldi.

Kapitalizm, insanın zihinsel, estetik dünyasını, özgürlük idealini, sahip olduğu değerlerin, tamamını tarumar etmiş, bireyi sıkıntıya sokmuş; insanın yitiminin mekanı olacak boşlukta, fakat kapitalizmin bir parçası olarak varolmuştu post-modernizm.

Hayatın her alanına giren bu felsefi tanımlama iyi-kötü, güzel-çirkin, doğru-yanlış arasındaki bildiğimiz anlamdaki sınırları silmiştir. Belirsizlik, kuralsızlık, yönsüzlük, eklektizm, ahlak krizi, aşırı tüketim onun temel niteliklerindedir. Ona göre her şey o kadar hızla değişir ki sosyal, siyasal kültürel, yapılar daha tanımlanmadan bir başka şey haline alır. Bu sebeple kesinlikten kuşulanılır. O halde değerlerden de kuşulanılmalıdır. Zira onlar da belirsizdir. Belirsizlik insanda güven eksikliğine sebebiyet verir. İnsanın kendine ve başkasına güvenine kastedip onu ortadan kaldırır. Belli bir standarttan bahsedilemediğinden süreçlere uyum sağlaya-

mayan insan yeteneklerini de ortaya koymakta zorlanır, bu zorluk onu psikolojik sıkıntıya sürükler.

Kapitalist sistemde her şey ticarileşince ve maddi kazanç için “her şey mubah” ölçüsü geçerli olunca kurallar, ilkeler, ahlaki ölçüler de göz ardı edilir. Bir kaotik manzara içinde makinenin bir parçası haline gelmiş birey ruhsal bir parçalanmayla sorumluluk kabul etmez. Ahlaki sorumluluk da ortadan kalkmıştır. Çünkü seçeneksizliktir hakim olan; neyin doğru neyin yanlış, neyin iyi neyin kötü, neyin güzel neyin çirkin olduğu belirsizleştikten ıstırap ve ruhsal sıkıntılar bireyin yaşamını çekilmez ediyordur. Standartlar belirsizleşince itiraz-muhalefet azalmış “tolerans” ve “hoşgörü” telkinleriyle karmaşa katlanılır gösterilmektedir.

Değerleri düşünce ve maddi dünyadaki fiillerimiz için referanslardır. Onlar belirsizleşip ortadan kalkınca anlam ve önemleri de yitmiş, bunlarla beraber ardından bıraktıkları boşlukta insan zaman ve mekan algısını da kaybetmiştir.

Standart dışı yaklaşımlar “nasıl uygun gelirse öyle derleme” tek seçenektir. Birbirine uygun olmayıp farklı olanların bir arada iç içe geçmesi görülür. Dışlanacak belli olmadığından ayıklama da ihtiyaç değildir. Siyah, beyaz dahi rengini yitirmiş tek bir gri renk olmuştur.

Gündelik hayatın ve zihnin her kavgasına hakim olarak yayılan post-modern yaklaşım sanatın bilgi verme etkinliğini; zaten en fazla da bunu kullanarak insanlara kapitalizme tabiliğini burjuva ideolojiye biatını vaaz eder.

Post-modern sanat da onun melez, kurgusal, yönsüz belirsiz ve ahlak yoksunu dil ve üslubuyla kapitalizmin ifadesidir. Yüzeysel ve derinliksizdir. Zaten boşlukta olan yalnız insana tek hedef olarak kapitalizmin mabetleri olan alışveriş merkezlerinde alışveriş yapmayı; onun toplumsal statüsünün yükseltmesi için daha çok satın alıp daha çok tüketmeyi dayatır.

Onun sanatı “ya biri ya öteki” seçeneğini atlayarak “hem biri hem öteki” der. Farklı kültürel nesne ve eylemlerin biraradalığı yadırganacak bir şey olmayıp bunların harmonisine imkan vermektedir. Bu tam da rastgeleliktir. Bu ilkesizlikler insanın anlık tatminlerle bireyci yanını beslemekte, onun sorumluluk duygusunu aşındırarak toplumsal bağını zayıflatmaktadır. Piyasanın akışına çekilen narsis birey için sevgi, arkadaşlık dostluk ve her şey tüketim nesnesi haline gelmiştir. Eskiden para ile alınan şeyler değersiz şeyler iken, bu halde değersiz şeyler gösteriş, mutluluk ve statü nesnelere olmaktadır.

Bu ilişkilerin sanat aracılığıyla kitlelere benimsetilmesi bir tektipleştirme bir homojenleştirme saldırısıdır. Bu sebepledir ki sanat cepheleri kapitalizme terkedilemez. İnsandan vazgeçilemez. Umutsuz olunamaz.

İnsan ne kadar hırpalanırsa da farkındalığından vazgeçmez. Saldırıları onun iradesini zayıflarsa da, hatırlar, sorgular, arar ve tikelliğe karşı durur. Fakat onun zihninde gene de, kaybettiklerini yerine koyabilmesi için örgütlenme ihtiyacı bir sancı olarak vardır. Buradaki örgütlenmeden kasıt hayatın bütünlenmesinin bilgisine dairdir.

Burjuva ideolojisinin hakim olduğu sanat alanları tam bir ona münasip bataklık olup, oradan beslenen sanatçıların, onları finanse edenleri memnun etmek haricinde halka karşı bir sorumlulukları yoktur. Bilakis tekelleşmiş mahiyetteki alanların konforuyla halka karşı güvensiz ve duyarsızlardır. Muhalefeti görmez hatta gölgelerler. Olanı tarihsel bağlarından kopararak kurgular ve böylece halkın gündem ve ihtiyaçlarına uzak dururlar. Halka toplumsal gerçekliğe tarihçiliğe yabancılaşmış, kendi içine kapanan sanatçı kendisine de yabancılaşmıştır. Sanatın özel bir bilgi edinme aracı olması hasebiyle onun bu duyarsız, güvensiz tavrı halkın da bu bilgi edinme

aracıyla uyutulması; manipüle edilmesi anlamına gelir. Böyle, toplumsal çelişmelere yabancı ele alınan sanat tam da bu günün hakim üretim ilişkilerine, hakim sınıfın hakim kültürüne uygundur. Post-modern sanat, mübalağasını söylemeliyiz ki, bu kültürel silahlanmaya, halkla birlikte karşı koyabilecek, onu ikame edebilecek yegane güç yıkıcı ve kendini hakim kılıcı niteliğiyle proleter kültürdür.

Sanatın kitleler üstündeki etki gücünün zayıfladığı bir yalandır. Toplumsal gerçekleri yansıtmayan, tarihselliğinden kopuk, derinliksiz kurgusal sanatın etkinliği azalmıştır. Buna rağmen onların etkinmiş gibi her yerde görünür olması piyasa sahiplerinin muhalif sanatçıları ve onların üretimlerini fiiliyatta gizleme, yasaklama ve piyasa oyunları ile saldırarak görünürlüğünü azaltma saldırılarıdır.

Bu kanada mesuliyeti halkın düşman burjuva sınıfına atmak konformist sorumsuzluk olur. Zira halkın düşmanının halka saldırmasında yadırganacak bir taraf olamaz. Biz esas olarak proleter sanat üreticilerimizin bu konuda ne yaptıklarıyla ilgiliyiz. Devrimci sanatın güç olduğu nispette burjuva sanatın zayıflayacağı aşikardır. Bu bağlamda, devrimci sanatımızın toplumsal gerçekliği ayna misali yansıtmakla kalmayıp gelecek yönsemesi içinde üretilmesiyle etkin bir kuvvet olacağı unutulmamalıdır. Gelecek yönsemesi, söylemi toplumsal gerçekliğin sınıfsal niteliğini ve onun devrimci gelişmesini ifade eder. Proleter kültürün kendine alan açıp güçlenmesi ve nihayetinde burjuva kültür saldırısının püskürtülmesi halka, toplumsal gerçekliğin bilgisinin verilme-

siyle mümkün olacaktır.

Bu söylediklerimi, sanatın, tek başına devrim yapmaya muktedir bir güç olduğu anlamını taşımaz. Fakat onun devrim yapıcı araçların önemli bir parçası olduğu anlamına gelir. Proleter kültür ile burjuva kültürün uzlaşmaz çelişkinin tarafları olduğunu; bu uzlaşmazlığın sanatta yansıtılması yabancılaşmış, parçalanmış insani kendisinin çözmek zorunda olduğu çelişkinin bilgisinin verecektir.

Kesin ifademiz şudur ki, proleter bilinçli sanatçılarımız devrimci olma misyonuyla üretmelidirler. Sanatın etki gücünün zayıfladığı görüntüsü, burjuva saldırılarının alanlarımızı daraltması sebeplidir ve başkaca içsel

sebeplerden dolayı genel genel devrimci mücadelenin geldiği seviye ile izah edilebilir Her şeye rağmen bu alan katiyen terk edilemezdir. Çünkü her şey sussa dahi sanat susamaz; pek çok mevziden çekilmeler olur, sanat cephesinde olmamalıdır. Bir gerilemenin olduğunu inkar edemeyiz fakat proleter kültürün burjuva kültürden zayıf olduğunu kabul edemeyiz. Çünkü bu sınıfsal hakikate aykırıdır. O halde bu alana önem verilmeli, proleter bilinçli sanatçılarımız daha fazla sorumluluk üstlenmelidirler.

Olguların tarihsel bağını kurabilenler geleceği şimdi de görebilirler. Her toplumun bir öncekinin bağrında filizlendiği gerçeğini kabul ediyorsak proleter kültürün de günümüz top-

lumsal düzenin de mevcut olduğunu görerek bunun sınıfsal bilgisinin kitlere taşınması mecburiyetini hissedeceğiz. Bu bizim sanatçılarımızın asli görevi ve sanatımızın yansıtmak zorunda olduğu devrimci özüdür. Proleter bilinçli sanatçılarımızın geleceğin toplumunun yaralarını bugünden bildirmelidir.

Bu bağlam içinde söylersek, sanatımız kitlelerle geleceğin bağını kurmalıdır. Biz geleceğe inanıyoruz ve nu inanışımız iyimser olduğu kadar neseldir. Çünkü geleceğin şimdideki yansımaları görüyoruz. Parçalanmış hayatın bütünleşmesinde yönelik gayretimiz var ve bu, bugün ile gelecek arasındaki bağın sanatla kurulması gayretidir. Bu ifademiz kit-

lelerin bilincine yönelmelidir.

Katiyen öznel arzunun dile getirilmesiyle değil fakat o da dahil olmak üzere nesnel tarihsel zorunluluğun ve bu bilincin pratikte gerçekleşmesinin aktif eylemleriyle ilgileniyoruz.

Devrimci dönüşüme inanmayarak bu bağın dışında kalmak bireyciliğe düşmek ve burjuva kültürüne biat yemini etmekte eşittir. Bu sebeple sanatımız bireyin içinde mevcut olan devrimci özünü referans almalıdır. Onun iç dünyasındaki dönüşümü, devrimci yönünü, sorumluluklarını açığa çıkarmalıdır. Post-modern olanın bertarafı ve yaşamın bütünlenerek geleceğin bugünden örülmesi böyle mümkün olacaktır.

BİR DİRENİŞ DESTANI: ŞEYH BEDRETTİN

Simavnalı Şeyh Bedreddin, 1420 tarihinde doğmuştur. 600 yıl öncesinde adalet ve eşitlik özlemiyle yola çıkan Bedreddin, düşünce ile davranışlarını birleştiren büyük bir kişidir. Düşüncelerini “Varidat” ve “Teshil” isimli kitaplarında yazılı hale getirmiştir. Şeyh Bedreddin gençliğinde uzun seneler Mısır’da; fıkıh, kelâm gibi zamanının ilimlerini tahsil etmiştir. O dönemde halkın yaşamına baktığımızda tüm görevinin Osmanlı’ya vergi vermek ya da yeni toprak ka-

zanımları için dur durak bilmeden devam eden savaflara çocuklarını göndermek orduyu beslemektir. Osmanlı Devleti, Padişah ve şürekası tarafından yönetilir; padişahın soyca yakınları olanlar; sultan, han, hünkâr ve hünkâr beyleri vb. adlarla ülkenin verimli topraklarını aralarında paylaşmış, topraksız köylülere köle gibi çalıştırırlardı. Bu köylüler savaşlarda da asker olurlardı. Buna karşılık Şeyh Bedreddin ve müritleri; halkın arasına karışıyor, toprakların onu işleyen, ona alınterini karıştıranların olduğunu, insanların kardeşliğini öğütüyorlardı. Şeyh Bedrettin bir

Ortaçağ köylü sosyalizmini ortaya koymuştu. Bu konudaki görüşleriyle, kendinden iki asır sonra gelecek olan ütopyik (hayalî) sosyalizmin kurucusu Thomas Moore’dan daha ileri görüşlü ve gerçekçiydi. Yıldırım Beyazıt oğulları arasındaki taht kavgaları sonunda; Sultan Mehmet diğer kardeşlerini yenerek tahta çıkmıştı. Sultan Mehmet; Musa Çelebi’yi de yenerek Şeyh Bedrettin’i İznik kasabasına sürgün gönderdi. Şeyh burada boş durmayıp; en sadık adamlarından Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal’i halkı örgütlemeleri için Aydın ve Manisa dolaylarına yolladı... Aydın’a, oradan Karaburun dolaylarına giden Börklüce Mustafa, köylülerle ilişki kurdu ve görüşlerini kabul ettirdi. Bölgedeki Hristiyan halkla da dostluk kurdu. Ve bir kısım topraklardan ağa-bey takımını atarak, toprağı hep beraber işlemeye, sosyal adaleti uygulamaya, kardeşçe yaşamaya başladılar. Durumdan endişelenen Sultan Mehmet, Saruhan (şimdiki Manisa) valisini üzerlerine gönderdi. Örgütlenmiş köylüler Valinin kuvvetlerini Karaburun’un dar geçitlerinde tepelediler. Börklüce Mustafa’nın güçlü olduğunu öğrenen Sultan Mehmet bu sefer de Sultan Murad’ı büyük bir kuvvetle üzerlerine gönderdi. Kahramanca çarpıştılar, 8 bin kişi hayatını kaybetti. Diğerleri esir edildiler. Yenilen bu devrimcileri, Ayasluğ şehrine götürüp boyunlarını vurdurdular. Börklüce Mustafa’yı da kollarından bir deveye bağlayarak çarşıya gerdiler. Birçok şehirlerde gezdirerek teşhir ettiler. Manisa dolaylarındaki Torlak Kemal

de aynı akıbete uğratıldı. Bu sırada Deliorman’da Bedreddin’in etrafında birçok halk toplanmıştı. Örgütlenmek üzereydiler. Bunu duyan Sultan Mehmet adamlarından bazılarına Bedreddin’in yanına göndererek, onun müritliğine geçmelerini söyledi. Aslında bunlar birer ajandı. Ve fırsatını kollayarak Bedreddin’i çadırında bastırıp bağladılar. Serez şehrindeki Sultan Mehmet’in yanına götürdüler. Öldürülmesine fetva çıkartıp Serez çarşısında bir ağaca astılar. Bedreddin’in 600 yıl öncesinden bizlere verdiği mesaj oldukça önemli ve etkileyicidir. Ümmetçiliğin ve feodalizmin hüküm sürdüğü Osmanlı’da kalkıp yoksulların eşitliğini savunmak ve özel mülkiyete karşı çıkmak, sadece söylemekle kalmayıp başına geleceklere en baştan bile bu yola baş koymak, yüzyıllar öncesinden geleceği görebilmek hem halka derin bir bağlılık ve sevgi hem de onun bilgeliğinin, bilgi birikiminin bir ürünüdür. Bedrettin’in sorgulayıcı düşünce tarzı, içinden bulunduğu koşullardan sıyrılıp çok daha sonrasını görebilme yetisini kazandırmıştır ona. Onun etkileyici yaşamı üzerine ne çok söz söylenebilir, onu en güzel anlatan kitaplardan biri de Sovyet yazar Radi Fiş’in yazdığı “Ben de halimce Bedreddinem” adlı tarihi romandır. Şeyh Bedreddin’in, Börklüce Mustafa’nın ve Torlak Kemal’in onların rehberliğinde ölümü, idealleri uğruna ölümü göze alanların bize bıraktıkları mesaj, mücadele edenler ölse de mücadelenin sürüp gideceğini görmektir, mücadelenin sürekliliğini kavramaktır.

Şeyh Bedreddin, içinde bulunduğu çağa rağmen isyanın ve ileri çıkışın, karşı koyuşun adıdır. Zulme karşı gelen ve bu karşı çıkmayı da farklı dillerden, farklı ulusları birleştirerek yapan Bedreddin, Osmanlı Devleti tarafından 1420 yılında Serez Çarşısı’nda asıldı. Onu; resmi tarih, iktidar için başkaldıran bir isyancı, Anadolu halkı ise Dede Sultan namıyla birlikte bir kahraman olarak tanımladı. Şair Nazım Hikmet, onu unutulmaz dizeleriyle Anadolu halkının yüreğine, bugününe ve yarınına yazdı.

***Bu yazının başlangıcı 24. sayfadadır.**

plana çıkararak bir rotaya girdi. 1974 yılında BM kürsüsüne bir elinde zeytin dalı, diğer elinde tabancayla çıkması hafızalardan silinmedi. Ve bu tarihten itibaren ilk defa olmak üzere "Filistin" adını kullandı. BM'de Filistin için gözlemci üyelik statüsü verilmesini sağladı. Bu tarihten sonra ise, Arafat'ta eksen kayması tam gaz devam etti. Elbette başta FHKC ve FDHKC olmak üzere birçok örgüt karşı çıktı ve sert eleştiriler yöneltti Arafat yönetimine. Bunun karşılığında ise bu örgütler FKÖ'den tasfiye edilmeye çalışıldı.

BİRİNCİ İNTIFADA

Birinci İntifada (ayaklanma), İsrail saldırısına karşı 9 Aralık 1987 günü Cebaliye mülteci kampında başladı. Uzun zamandır var olan gerginlik, bir İsrail askeri aracının sivillere çarparak dört kişinin ölümüne neden olmasıyla çatışmalara döndü. Olayın kasten olduğunu ileri süren Filistinli kadın, çocuk tüm halk, İsrail askerlerine karşı ellerine aldıkları taşlarla ve sopalarla direnişe geçtiler. Direniş kısa süre içinde Gazze, Batı Şeria ve Doğu Kudüs'e yayıldı. İntifada kendisini sadece taş ve sapanlarla direnmesinin ötesinde, daha kapsamlı bir toplumsal direniş ve tavır şeklinde gösterdi. Genel grev, İsrail kurumlarını boykot, ordu emirlerine karşı sivil itaatsizlik, İsrail yerleşkelerinde çalışmamak, İsrail ürünlerini satın almamak, vergi vermemek, Filistinli araçları İsrail ehliyetleriyle kullanmayı reddetmek, barikatlar kurmak ve Filistin sınırları içindeki İsrail'e ait askeri binalara taş ve molotof kokteyli atmak şeklinde gösterdi. Ayaklanmanın altında ya-

tan nedenlerden birisi de, Filistinlilere karşı uygulanan tecrit ve tehirdi. Bununla bölgede yaşamak işkenceye dönmüştü. Üniversite mezunu gençler bile iş bulamıyordu. İsrail buna karşılık, işgal ettiği yerlerde yeni yerleşim yerleri açarak, başka ülkelerden getirdiği Yahudi nüfusu yerleştiriyordu. Ayrıca çeşitli bahanelerle Filistinli gençlerin katledilmesi de bardağı taşıran son damlaydı.

1987 yılında işgal altında ki topraklarda başlayan İntifada esnasında FKÖ yönlendirici bir rol oynamadı. Örgüt giderek taleplerinin sınırlarını geri çekmeye başladı. 1993 yılında yapılan bir dizi görüşme

sonrasında geniş kapsamlı bir barış anlaşmasının zemini hazırlandı. 1994 yılında yapılan Gazze-Eriha Anlaşması ve Eylül 1995'te yapılan II. Oslo Anlaşmasıyla İsrail Gazze Şeridi'nin tamamına yakınının, Batı Şeria'nın ise bazı bölgelerinin yönetimini Filistin Otoritesi'ne bıraktı. 1996 yılının Ocak ayında yapılan seçimlerin sonucunda 88 üyeli Filistin Otoritesi Konseyi oluşturuldu. Ayrıca seçimlerin sonunda Arafat Filistin Otoritesi'nin başkanı olarak göreve başladı. Filistin Otoritesi kabinesi 23 bakanlıktan

oluşuyordu fakat önemli kararları alma yetkisi Arafat'a aitti. Ayrıca hükümette önemli pozisyonlar El-Fetih üyelerine verildi.

1998'de İsrail'in varlığını tanımayı reddeden maddeler FKÖ programından çıkartıldı. FKÖ Başkanı Arafat, Aralık 1988'de FKÖ adına terörizmi kınadığını açıklayan bir konuşma yaptı. Nereden nereye denecek kadar

çark eden, kimliksizleştiren ve kişiliksizleştiren bu açıklamada İntifada devam ettiği sürede yapılmaktaydı. Emperyalistler (özellikle ABD) tarafından "uzlaşma" ve "iyi niyet için" şart koşularak yaptırılan bu açıklama

ve Arafat'ın ağzına bir parmak bal çalma babında yapılan birkaç ufak düzenleme, elbette ki diğer örgütleri ve Filistin halkını tatmin etmemiştir. ABD ile FKÖ arasındaki diyalog FHKC'nin 30 Mayıs 1990'da İsrail kıyılarına saldırmalarıyla bozuldu.

Daha sonrasında gerek FHKC gerekse de FDHKC yönetici ve militanlarına yönelik İsrail saldırıları artarak devam etmiş, birçok yönetici tutuklanırken, birçok militan da öldürülmüştür. Bu durum bu örgütlerin

ciddi oranda darbelenmelerine neden olmuş, beraberinde bir dağılmayı getirmiştir. Halen İsrail zindanlarında binlerce Filistinli siyasi tutsak çok ağır koşullarda tutulmaya devam etmektedir.

Birinci intifadanın bilançosu oldukça ağırdır. Binlerce Filistinli katledilmiş, on binlercesi İsrail tarafından tutuklanmıştır. İsraililerin de ciddi kayıpları bulunmaktadır. Birinci İntifada'nın sembolleri, "Çocuk Generaler" olarak adlandırılan, tankların, silahların karşısında taş ve sapanlarıyla direnen çocuklar ve kadınlar olmuştur. İnancın, kararlılığın, öfkenin bir silaha dönüştüğü muazzam bir direniş pratiğidir Filistin'de sergilenen.

Bugüne baktığımızda, biriken öfke hala tüm canlılığıyla Filistin halkının yaşamında baş sırada durmaktayken, İsrail'in her geçen gün artan baskıları, katliamları sürerken, bu süreci örgütleyecek devrimci bir örgütün olmaması, uzlaşmacı hükümetlerin kendi geçmişine, halkına ihanet ederek söylenen her şeyi kabul etmesi, daha uzun bir süre daha bu sorunun gündemde kalacağını göstermektedir. Filistin halkının kendi kaderini tayin etme mücadelesinin, dün olduğu gibi, zora karşı devrimci zorla, mücadeleyi yükselterek başarıya ulaşacağı su götürmez bir gerçektir. Bu anlamda, emperyalistlerin sahte gözyaşlarına kanarak, kurdukları göstermelik masalarda çözüm aramak, hayalperestçe bir tutum olmaktadır. On yıllardır çözülemeyen bu sorunun bizzat yaratıcıları emperyalist-kapitalist sistemlerdir, bu bağlamda onların bir çözüm sunması, yine onların çıkarları doğrultusunda olacaktır ve Filistin halkına bir getirisi olmayacaktır.

★ KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER ★

Ali Yılmaz: 1956 Bingöl doğumlu Ali Yılmaz, birçok askeri eyleme katılmış, İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesinde büyük rol oynayan sıkıyönetim savcısı Yaşar Değeri'nin cezalandırılmasında görev almıştır. Proletarya Partisi üyesi Halk Ordusu İstanbul bölgesi gerilla komutanı olarak faaliyet yürüten Yılmaz, 30 Kasım 1978'de kendi imal ettiği bombanın patlaması üzerine yaralanarak düşman eline geçti. Yaralı olarak işkenceye alınan Yılmaz, halka ve devrime olan inancıyla işkencecilere kök söktürdü. 24 Aralık 1978 katledildi.

Mustafa Şişman: Aslen Sivaslı olan Mustafa Şişman, Proletarya Partisi'nin 24 Aralık 1978'de yü-

rüttüğü "MHP, ÜGD kapatılsın, MİT-Kontrgerilla dağıtılsın" adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonucu katledildi.

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Kepez, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. Ümraniye gecekondu yapımında çalıştı. 23 Aralık 1979 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralandı. Ali Kepez, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Sedat Özkaradağ: Urfa Siverek doğumlu olan Sedat Özkaradağ Mersin'de Proletarya Partisi saflarında mücadele ederken tutsak düş-

müştü. Sedat Özkaradağ, 27 Aralık 1980'de işkencede katledildi. Adana Kiremithane'deki hapisanede merdivenlerin her iki tarafına dizilmiş askerlerin dipçik darbeleri altında kararlılığını, devrime olan inancını, Partisine olan bağlılığını asla yitirmedi.

BORÇKA ŞEHİTLERİ

Kışı geçirmek üzere barınaktayken Halk Ordusu gerillalarının etrafı düşman tarafından kuşatmaya alınır. Bu sırada nöbette olan Nilüfer Atav, durumu fark edip mevzilenecek çatışmaya girer. Ansızın neye uğradığını anlayamayan düşman güçleri, diğer Partizanların da mevzilenip saldırmalarıyla panikleyerek

geri püskürtülür. Bu durumdan yararlanan gerilla, çatışma bölgesini terk eder. Birliğin sağlıklı bir şekilde çekilmesini Nilüfer Atav, mevzilendiği yerden düşmanı sürekli kurşun yağmuruna tutarak sağlamıştır. Bu çatışmada birliğinden ayrı düşen **Nilüfer Atav** ve **Adem Asal** gerilla birliği ile ilişkiye geçmek için hiç zaman kaybetmez. Bunun için tüm kanal ve olanakları kullanırlar. Ancak 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin'in Borçka ilçesine bağlı Uğur köyünde düşman güçleriyle tekrar karşılaşırlar. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav şehit düşerken Adem Asal yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak 1994'te işkencede katledilir.

Filistin Hep Aynı Filistin

Direnenler de Var Teslim Olanlar da...

Birinci İntifadanın 31. yılında, Filistin halkının kendi kaderini tayin etme mücadelesi çeşitli aksaklıklara, emperyalistler ve onların işbirlikçileri tarafından oynanan oyunlara rağmen devam ediyor. Tam 31 yıldır, tank, top, silah ve her türlü teknolojik üstünlüğe rağmen, taş, sapan, azim, kararlılık ve cesaretle direniyor Filistin halkı. Bu direnişin anlamı, haksızlığa boyun eğmemek, inandığından ödün vermemek şeklinde de okunabilir. Bu anlamıyla, haklıdır, meşrudur ve desteklenmesi gerekmektedir.

On yıllardır gündemden düşmeyen, dünya üzerindeki yaygın olan 3 din (İslamiyet, Hıristiyanlık, Yahudilik) açısından kutsal sayılan (Kudüs) toprakları içinde barındıran "Filistin Sorunu"na kısaca bakalım.

1700'lü yılların sonunda yavaş yavaş planlanan ve son kertede 1948 yılında resmi olarak kurulan İsrail devletiyle birlikte ayyuka çıkan bu sorun tüm

sıcaklığıyla gündemdeki yerini korumaktadır. Sorunun yaratıcısı Siyonist İsrail devleti, Filistin ve bölgedeki diğer ülkeler üzerinde kurulduğu günden bugüne kadar terör estirmekte, katliamlar yapmaktadır. Daha önce gazetemizde İsrail devletinin kuruluş sürecini ve bunun arkasındaki emperyalist güçlerin rolünü kronolojik sıralamasıyla yazmıştık. Yeniden buna girmeden, Filistin halkının bu Siyonist yayılmacılığa karşı örgütleniş ve mücadele sürecine kısaca bakacağız.

SALDIRILARA KARŞI ÖRGÜTLÜ DİRENİŞ

İsrail'in saldırılarının artmasına paralel olarak, Filistinliler kurtuluşları için örgütlenme çalışmalarına başlamışlardır. İrili-ufaklı onlarca örgüt, farklı ideolojik ve politik duruşlarıyla birlikte, İsrail siyonizmine karşı mücadele yürütmekteydiler. Belli bir dönem Filistin'deki mücadeleye destek veren "Arap Hükümetler", bu mücadelelerin zamanla radikalleş-

mesi, silahlı bir hal alması ve yavaş yavaş diğer ülkelerdeki halkları da etkilemesinden endişe duydukları için, 1964 yılında Kahire'de yapılan Arap Birliği Zirvesi'nde bir karar olarak FKÖ'nün (Filistin Kurtuluş Örgütü) kurulmasına karar verdiler. Bununla amaçladıkları, Filistin'deki mücadeleyi kendi kontrollerine almalarıydı.

Ancak işler hiçte onların planladıkları gibi gitmedi. FKÖ çatısı altında bir araya gelen örgütlerin en büyükleri (el-Fetih, FHKC, FDHKC) İsrail'e karşı mücadelenin silahlı mücadele olmaksızın başarıya ulaşamayacağını düşünüyorlardı ve bu bağlamda etkili eylemler örgütüyorlardı.

Bir anlamda Filistin davasının siyasal temsilcisi olan ve çok sayıda Filistinli örgütü bir çatı altında toplayan FKÖ, 1967 Arap-İsrail Savaşı'nda etkinliğini artırdı. 1968 yılında yapılan Filistin Ulusal Konseyi'nin dördüncü toplantısında FKÖ yeniden örgütlendi. Komando grupları üye yapılırken,

sözleşme yeniden gözden geçirildi ve Filistin Kurtuluş Ordusu'nun komando kanadı kuruldu.

Mart 1968'de 200 FKÖ fedaisi, ağır silahlara ve tanklara sahip İsrail birliklerine karşı Ürdün-İsrail sınırındaki Karameh kasabasında 12 saat boyunca direndi ve İsrail birliklerini geri püskürttü. Bu zafer sonrasında Filistinliler, Ürdün'de en ciddi güç hâline geldiler. Tahtının sallandığını düşünen Ürdün Kralı Hüseyin, ABD'den aldığı silahlarla Filistinlilere saldırdı. "Kara Eylül" olarak bilinen bu olayda üç bin kadar Filistinli öldü, on binlercesi Lübnan'a göç etmek zorunda kaldı.

1969 yılında FKÖ'nün başına getirilen el-Fetif örgütü lideri Yaser Arafat, ilk dönemlerde "radikal" söylemler ve pratiklerle dikkat çekse de, daha sonra yavaş yavaş silahlı mücadeleden çark eden, barışçı mücadeleyi ön

***Bu yazının devamı 23. sayfadadır.**